

LİBYA'DA BERLİN MOLASI!

Moskova'da yapılan Barış Görüşmelerinin sonuçsuz kalmasından sonra 19 Ocak'ta Berlin'de Almanya Başbakanı Merkel'in çağrısıyla "Libya Krizi"ne çözüm bulmak için apar topar yapılan zirve sona erdi! Hafter ile Serrac'ın aynı ortamda bulunmadıkları zirve sonrasında açıklama yapan Merkel, "kapsamlı bir plan konusunda anlaşlık"larını duyurdu. BM Genel Sekreteri Guterres, " tarafların silahlı çatışmaya destek vermeyeceklerini" söylüyor, memnuniyetini ifade ediyor. Guterres'in dediğine göre bütün taraflar Libya'nın iç işlerine karışmama taahhüdü vermişler!

"Libya halkına kendi kaderini tayin edebileceği bir ortam sunmak"tan bahsediyorlar. Bu doğrultuda BM himayesinde koordinasyon oluşturmak için Uluslararası İzleme Komitesi oluşturma kararı alınmış; "ateşkesin başlamasından itibaren taraflara ve destekçilerine askeri faaliyetlerine son vermeleri çağrısında bulunulmuş". Yine taraflara "özgür, kapsayıcı ve adil seçimlerle geçiş süreci için" çağrı yapılmış.

RTE, sonuç bildirgesini beklemeden apar topar terketti Berlin'i. Rus basınına bakılırsa konferansın genel eğilimi nedeniyle çıldırması! Sonuç bildirgesi Ankara'nın tüm istek ve taleplerinin geri çevrildiğini gösteriyor zaten.

Bu arada sahada herkes taşlarını oyun sahasına sürmek ve güçlerini tahkim etmekle meşgul. Her zaman olduğu gibi sonucu sahadaki güçler dengesi belirleyecek. Berlin'de ilan edilen seslerin yankısı daha çökmeden çatışmaların alevleneceğini göreceğimizden kimsenin şüphesi olmasın.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Ocak - 5 Şubat 2020 / S 92 / 2 TL

BOŞA ÇIRPINIŞLAR

DEVİRİMDEN KAÇAMAYACAKSINIZ!

Dinci faşizm, attığı her adımla daha da dibe batıyor; allayıp pullayıp halkın önüne koydukları her şey, halkın yoksulluğunu ve "geçim sıkıntısı"nı artırmaktan başka bir işe yaramıyor. Kış aylarında doğalgaza, suya, elektrığe, temel gıda maddelerine yapılan zamlar, işçi sınıfı ve emekçileri perişan etmiş durumda. İnsanlar "bir dokun bin ah işit" durumundalar; toplumun genelinde bir isyan havası var. Birileri bir eli yağda bir eli balda "harikalar diyarında" gezinirken, toplumun büyük çoğunluğu açlıkla, sefaletle, gelecek kaygısıyla uğraşılıyor.

İnsanların artık masallara karnı tok! Bilmem kaç yılında tamamlanacak Kanal İstanbul Projesi ile elde edilmesi düşünülen gelirlerle bugünkü insanları avutamazsınız! Üstelik bu projenin yaratacağı ağır çevre tahribatları vb artık herkesin malumuyken... Üstelik bu projeye kimlerin servetine servet katacağı, rant musluklarının kimlere doğru akacağı ayan beyan ortadayken...

Libya'ya asker gönderme meselesinde de emekçi halk, çocuklarının ne için savaş cehenneminin ortasına atıldığını çok iyi görüyor; anlıyor. "Ulusal çıkarlar" denilen şeyin sadece küçük bir azınlığın çıkarları olduğunu; sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için dinci faşist iktidarın yeni maceralara yeltendiğini artık toplumun büyük bir kesimi sınıfsal sezgileriyle hissediyor.

Bozulan ekonomik dengelerin dikiş tutması artık mümkün değildir; bir yanda açlık ve sefalet "kronik bir hal" almışken, bir tarafta "tüccar kafası"yla ülke yönetmeye kalkınlar kendi sefahat ve lüksleri için insanları ateşin içine atıyorlar.

Metal işkolunda yüzbinlerce işçiyi kapsayan grev kararının ilan edilmesi, önümüzdeki günlerin sermaye sınıfı ve onun faşist devleti için hiç de kolay geçmeyeceğini gösteriyor. Bugüne kadar dağınık olarak devam eden birçok eylem şimdi siyasi iktidara karşı toplu bir kafa tutmaya, meydan okumaya dönüşüyor. Her şeyi yerinden söküp atacak bir fırtına yaklaşıyor. AKP-MHP Koalisyonu'ndaki çatırdamalarla birlikte değerlendirildiğinde bu büyük fırtınanın siyasi krizi daha da derinleştireceği ve devrime doğru gidişi hızlandıracağı su götürmez bir gerçektir.

Bu nedenle diyoruz ki, "Beka Sorunu"nu boşu boşuna gündeme getirmedinizi elbette biliyoruz bay burjuvazi! Boşuna değil bunca korkunuz; ama çirpimışlarınız boş!

Fabrikalardan, tarlalardan, gecekonduardan gelip şatafatlı saraylarınızı yıkacağız! Sürdürdüğünüz saltanata bir devrimle son vererek emeğin iktidarını kuracağız.

DOĞA KOLEJİ'NDE EYLEMLER

Doğa Koleji öğretmenleri ve velileri, öğretmenlerin 5 aydır maaşlarını alamamasını protesto ediyor.

Veliler, "Öğretmenlerimizin maaşları ödenip, düzene girene kadar, bundan sonra maaşların düzenli düzenlenmesi için kayıt yenilemeyecektir" diyor.

Bir süredir gündemde olan Doğa Koleji'nin İTÜ Vakfı'na satışı tamamlandı.

17 Ocak günü öğretmenlerin üç aylık maaşları yattı. Doğa Koleji Yönetim Kurulu Başkanı yazılı bir açıklama yaparak, bundan sonra maaşların düzenli yatacağını söyledi. Ancak öğretmenler beş aylık maaşları ödemediği için eğitime başlamayacaklarını söylüyorlar.

METAL İŞÇİLERİ AYAKTA

Bursa ve Gebze'de alanlara çıkan on binlerce metal işçisi, patron sendikası MESS'in %8 zam, 3 yıllık sözleşme ve esnek çalışma dayatmalarını kabul etmeyeceğini haykırdı.

19 Ocak günü Bursa'da binlerce metal işçisi miting alanında toplandı. "Çözüm bizim nasırlı ellerimizde, çözmeden de bu yoldan dönmeyeceğiz" diyen işçilere Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak hitap etti, "Bu ülkede insanca yaşamak istiyoruz. Gelecek kaygısı olmadan yaşamak istiyoruz. Ürettik, kazandırdık artık biz kazanacağız" dedi.

YA KANAL YA İSTANBUL

İktidarın "Ne olursa olsun yapacağız" diye dayattığı Kanal İstanbul Projesi, İstanbullular tarafından protesto edilmeye devam ediliyor.

Ya Kanal Ya İstanbul Koordinasyonu öncülüğünde bir araya gelen yüzlerce kişi, 12 Ocak günü Avcılar ve Küçükçekmece'de, 19 Ocak günü de Sarıgazi Demokrasi Caddesinde ele ele vererek "yaşam zinciri" oluşturdu.

Bu projenin bir emlak, rant ve ekolojik yıkım projesi olduğunu söyleyen koordinasyon üyeleri İstanbul'un önceliğinin deprem olduğunu söylüyor ve "Kanala geçit vermeyeceğiz" diyor.

>>Editör...

ABD'İN YANLIŞ HESABI VE BAĞDAT

"Yanlış hesap Bağdat'tan döner" sözü, yanlış hesabın ömrü boyu sürmeyeceğini anlatır. Gün gelir hesabın yanlışlığı ortaya çıkar ve hesabı yapan hatasının bedelini fazlasıyla öder.

2003'te Irak'ı işgal edip orada kuracağı askeri üslerle Ortadoğu'yu kontrol etmeyi hesaplayan ABD'ye yol göründü. Bundan sonraki tartışma konusu ABD'nin Irak'tan çıkarılıp çıkarılmayacağı değil, ne zaman çıkarılacağıdır. Yani mesele artık bir zamanlama meselesinden ibaret.

3

Tarihin İbresi

C.Dağlı

2

Süleymani Sultakastinin
İlk Eiden Sonuçları

Taylan İşik

4

Devrimci Dönüşüm
Ve İç Savaş

Özgür Güven

5

İdlilb - Trablus Hattı

Sinan Kaleli

8

Sizin Büyük Masumiyetiniz

Kenan Kızıl

10

Sosyal Reformizmin
İtirafı - 1

İ.Cevat Çetiner

11

TARİHİN İBRESİ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Kitleler, özellikle de devrimci kitleler tarihin itici gücüdür. Emekçi halk kitleleri bu rolünü esas olarak, en belirgin biçimde devrimlerde yerine getirir. Devrimler birçok yerde hızlı bir ilerleme içinde.

Devrimci ayaklanmaların patlak verdiği ve devrime dönüştüğü her yerde, değişmez görünen her şey, en gerici en baskıcı burjuva yönetimler ve burjuva düzenler, devrimci değişime daha fazla karşı koyamıyor. Katı olan her şey hızla buharlaşıyor. Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da yıllarca değişmez sanılan ve tüm gücü elinde tutan baskıcı, gerici burjuva iktidarlar bazı yerlerde yıkıldı ve diğer yerlerde eski durumunu koruyamıyor; iktidarlar sallantıda. Latin Amerika'da on yıllarca egemenliğini sürdüren burjuva diktatörlükler, faşist devlet iktidarları, devrimci ayaklanmalara daha fazla dayanamayıp yıkıldı. Diğerleri ise egemenliğini sürdüremez durumda.

Toplumun toplumsal dönüşümü gerçekleşmediyse de, büyük bir alt üst oluş yaşanıyor, birçok şey değişiyor. Eski sosyal ilişkilerin yerini yeni ilişkiler alıyor, güçler dengesi de bu durumdan etkileniyor. Toplumda yeni bir sosyo-politik ortam doğdu. Her şeyden önce de eylemleri gerçekleştiren kitlelerin kendileri değişti; uyandı, örgütlendi, devrimcileşti. Kitleler bu süreç içinde, burjuva toplumdaki kurtulmaları halinde daha ileri gidebileceklerini özgür ve insanca yaşayabileceklerini kavradılar. Bu yönleri göremeyenler, ayaklanmaları gerçekten hiç anlamamış demektir.

Toplumu değişime zorlayan proletarya ve diğer emekçi kitlelerdir. Değişim, devrimci halk kitlelerinin etkilerini, izlerini taşıyor. Önemli olan halkın değişimi eylemler, isyan ve ayaklanmalarla zorlaması, yol açmasıdır. Gelecekte de etkisini sürdürecektir. İktidarı ele geçirmede, doğrudan eylemlerin yeri, son ayaklan-

malarda bir kez daha öne çıktı. Sonuç alıcı rolü nedeniyle, halklar başka yerlerde de bu araçlara başvuracaktır.

Asıl sorun, toplumsal devrimle ele geçirilen iktidara dayanarak yeni bir toplum kurmaktır. Çağımızı tanımlarken bütünlüklü olarak ifade etmeliyiz: Çağımız toplumsal devrimler ve yeni bir toplum kurma çağıdır. Toplumun tutucu tarafıyla, devrimci tarafı arasında, yani tutucu güçlerle, devrimci güçler arasındaki tüm savaşım, eski toplumun yerini yeni bir topluma bırakması etrafında gerçekleşiyor. Eski toplumun yerini, yeni bir topluma bırakması için tutucu güçlerin devrimci güçler tarafından yenilgiye uğratılması ve eski toplumsal düzenin yıkılması zorunludur. Burjuva toplum, ömrünü doldurmuş bir toplumdur. O, bu durumuyula, insanlığın gelişmesi önünde bir engeldir. Devrimci güçlerin görevi tam da bu engeli devrimci zor kullanarak ortadan kaldırmaktır.

Bu, bütün ülkelerin proletaryası için aynı ve ortak hedefidir. Emek-sermaye ilişkisi her yerde aynı olduğu için; kapitalizmin egemen olduğu her yerde, bu toplumsal biçime denk sosyal ilişkiler, kültürel, zihinsel gelişme gerçekleşti. Dolayısıyla uluslarla, farklı ulusal özellikleri kültür ve gelenekleri kapitalizmin gelişimiyle geçmişin çizgileri olarak kalmıştır. Bunların bir kısmı kapitalizmin ilk gelişme döneminde aşıldı. Kalanları ya kapitalizmin gelişme aşamasında aşıldı ya da geçmişe ait izler olarak kaldı. Bugün modern kapitalist uluslardan söz ediyoruz. Bu gelişme, bütün dünyada, kapitalizme karşı ortak mücadelenin zeminlerinin ne denli güçlü olduğunu gösteriyor. Oluşmuş olan bu temeldir ki proletarya, tüm ezilen ve sömürülenleri kapitalizme karşı birlikte harekete geçirebiliyor. Kadınların dünya çapında başkaldırısı, bir baskı toplumu olan, kadınların köleliğini devam ettiren, bu erkek egemen topluma karşı gelişiyor. Çevre hareketleri de nesnel olarak kapi-

talizme karşı eyleme geçiyor. Bugün bir tarafta sermaye diğer tarafta toplumsallaşmış insanlık şiddetli bir savaş içinde.

Amaca giden yol her yerde aynı değildir. Ancak yollar ne kadar çeşitli ve zengin olsa da, amaç devrimci mücadele yoluyla gerçekleşir. Dünyadaki güncel ayaklanmalar, amacı nasıl gerçekleştireceğini bir kere daha deneyimliyor. "Nasıl?" sorusunu kitleler pratikte yanıtıyor. Hedefin nasıl gerçekleşeceği sorununa kitleler toplumsal pratikleriyle deneyimleriyle yanıt getiriyorlar.

Dünya devrimi, isyan ve ayaklanmalarda, küresel iç savaşta, doğrudan eylemlerde gelişiyor. Emperyalist kapitalist dünyayı sarsan, alt üst eden ayaklanmalardan bolca söz edip ayaklanmaların dünya devrimiyle bağını kurmamak güncel devrimci kitle mücadelesine bilinçsiz bir yaklaşımdır. Proleter devrimi, kapitalizme karşı gelişen başkaldırıda gelişiyor.

Kapitalist ekonomik ilişkiler, toplumsal ilişkiler, ulusların arasındaki ilişkiler çok yoğun; sınıf mücadelesi, toplumsal ve politik olaylar çok yoğun yaşanıyor, seyrek değil. Her şeyin çok yoğun yaşanması kısa tarihin bir özelliğidir. Ücretli emekçilerin ve kapitalizmin ezdiği, sömürdüğü tüm kitlelerin eylemleri de yoğun-devrimci eylemlerdir. Bu zemin ve ortamda proletaryanın hedeflerinin gerçekleşmesi için eskisi gibi uzun zaman geçmesi gerekmiyor; hedef daha kısa sürede gerçekleşiyor. Kuşkusuz nihai (sonal) zafer hemen elde edilemeyebilir, fakat gelişmeler ve mücadele bizi sonuca düşündüğüden daha erken götürür.

Devrimci eylemlerin isyan ve ayaklanmaların arttığı dönemlerde tarih çabuk yol alır. Bu süreçte büyük olaylar, küçük olaylarla iç içe geçer küçük bir olay anında büyük bir olaya dönüşebilir. Eylem halinde tarihin nitel dönüşümü her an olabilir. Tarihin en devrimci döneminde olaylar çok zengindir, yoğundur.

Dolayısıyla süren devrimci müdahalelerle çabuk ilerler. Bunun ne demek olduğunu anlamak, somutlamak istiyorsanız, dünyadaki güncel ayaklanmalara bakın. Orada sürecin devrimci patlamaları, nasıl hızla yol aldığını göreceksiniz. Tarihin bu en devrimci dönemlerinde insanlık birçok ülkede nitel dönüşümlere tanık oldu ve yarın da olacaktır.

Hareket, bir toplumsal durumdan başka ve daha ileri bir toplumsal duruma doğrudur. Yani hareket şekli bir somut durumdan başka bir somut duruma, bir gerçeklikten başka bir gerçekliğe geçer. Bugün hareket bir noktadan başka bir noktaya daha kısa sürede varıyor. Kısa sürede yeni bir toplumsal ve politik ortam oluşuyor, çok zaman geçmeden yeni bir ortam doğuyor. Yani değişen şeyin kendisi de hızla değişiyor. Bu durumda gelişmelerin gerisine düşmemek için yeni durumun teorik olarak tahlil edilmesi gerekiyor. Değişen koşullar karşımıza yeni mücadeleler çıkaracaktır. Ve biz buna karşılık verecek kadar hazır olmalıyız.

Böyle bir bakış açısına sahip değilse, dünyada arka arkaya patlak veren ayaklanmaları doğru olarak değerlendiremezsiniz. Burada tarih büyük olaylarla ilerliyor. Kısa zamana birçok olay sığıyor. Ayaklanma yalnızca içeride büyük bir etki yapmakla kalmıyor, bölgede ve dünyada da etkisini kısa sürede hissettiriyor. Bu etki dünyanın başka köşesinde eylemler olarak kendini gösteriyor. Bir yerdeki eylemin dünyanın başka bir yerinde anında yankı bulması tarihin en devrimci döneminin, yoğun tarihin bir özelliğidir.

Küçük burjuva siyasi hareketler dikkatleri burjuva güçlerin arasındaki çekişme, sürtüşme ve savaşlara çekerken; dünyada başka bir savaş sürüyor. Emek-sermaye savaşı. Bu savaş üstü örtük olarak değil, açık olarak yaşanıyor. Sokak çalışmalarını isyan ve ayaklanmalar örtülü

değil, açık iç savaştır. Ücretli emekçi sınıfı, sermaye sınıfına karşı doğrudan doğruya, açıktan açığa kavga veriyor. Bu savaş öyle bir savaş ki, tarihin itici gücü ve insanlığın yarınlarını belirleyen odur.

Emekçi sınıf bu en tayin edici savaşta geçmişin hatalarını tekrar etmekten kaçmıyor. Kendi sınıf çıkarları, kendi kolektif istekleri, toplumsal kurtuluş hedefi yönünde hareket ederken daha bir bilinçli, net devrimci bir bakış açısı taşıyor; olgun ve daha deneyimli. Burjuva duyarlılıklara saygı duyma gibi ahmakça bir anlayışa sahip değil. Burjuvazi ne der diye kapitalist dünya karşısında yüce gönlüllük göstermiyor.

Burjuvaziye dokunmadan hiç bir sorununu çözemeyeceğini biliyor. Bu yüzden burjuvaziye karşı mücadelede sert, uzlaşmaz, baş eğmez ve son derece militan bir çizgi izliyor. Biz, emekçi sınıfın bu ileri tavrını işçilerin tek tek eylemlerinde gördüğümüz gibi büyük kitle eylemlerinde de görüyoruz. Yaygın olan bu eğilim ve yönelim, bugünkü özel mülkiyet toplumunun şiddetli bir mücadeleyle yıkılacağına gösteriyor.

İnsana ait hiçbir şey bana yabancı değildir diyen filozofça bir anlayış, bugün dünyada milyonlarca insan tarafından benimseniyor. İnsanlar, insanların çektiği acılar karşısında bencilce bir duyarsızlık ve duygusuzluk içinde davranmıyor. İnsanlığı ilgilendiren sorunlarda hemen tepki gösteriyor. İşçi sorununda, kadınlara karşı artan saldırı ve katliamlarda, iklim krizinde, ezilen ulusların yaşadıkları karşısında tepki gösteriyor ve eyleme geçiyor. İnsanlar bu eylemlerle insanileşiyor.

Kapitalizmin yerini alacak toplum her bakımdan insani bir toplum olacaktır.

Tarihin ibresi gerçek insan toplumu için savaşan devrimci güçlere doğru kayıyor.

Ölümsüzlerimizin İzinde...

DKP/BÖG, MKP, TKP-ML, TİKB, TKEP/L Avrupa Komiteleri 8 Ocak günü bir açıklama yaparak, "Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un İzinde Devrim ve Sosyalizm Mücadelemiz Sürüyor! Ölümsüzlerimizin İzinde..." dediler.

"Spartakist devrimin üzerinden bir asır geçti. Ancak biz devrimci komünistler, Spartakist devrim önderlerinin, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un Alman proletaryasına ve uluslararası proletaryaya yaptıkları önderliği bütün canlılığıyla bugün de yaşıyoruz. Bilinçlerimiz Spartakist önderliğin Marksizmiyle, ruhlarımız onların devrimci çüretleriyle dolu" denilen açıklamada Spartakist hareketin içinde yükseldiği koşullarla bugün Türkiye'de, Ortadoğu'da ve genel olarak dünyada yaşanan koşullar arasında çok benzerlikler olduğu söyleyerek Spartakist önderlerini anıtların "ölülerimiz bizi uyarıyor" manifestosunun bir asır öncesinden bugünün proleter devrimcilerine de seslenmekte olduğu vurgulandı.

Spartakist devrimi, tıpkı bugün içinde bulunduğumuz gibi kapitalist emperyalizmin bir yeniden paylaşım savaşının içinde doğdu. (...) Kapitalist emperyalizmin insanlık düşmanı bu talan ve soygun egemenliğine karşı proletaryanın tavrını ilk olarak Lenin ve onun takipçileri, Liebknecht-Luxemburg ve Spartakistler ortaya koydu: Emperyalist Savaş karşı Devrimci Savaş... Ya emperyalist barbarlık, ya sosyalizm!.. Emperyalizmin kana ve ateşe boğduğu dünyaya barışı ancak devrim getirecektir.

"Emperyalizm çağında savaşları barışa erdirmenin yolu her ulustan liberallerin ve liberal solcuların yapıldığı gibi savaş tekellerini diplomatik ve uslu politikalarla barışa

ikna etmek gibi bir hayalin peşinde koşmak değil, onların karşısına devrimi dikmektir.

Bunu ülkemizde de gördük. Kürt ulusal devriminin güçlü bir iradeyle yükselttiği özgürlük savaşını liberallerin ve liberal solcuların "çözüm ve barış" politikalarıyla nasıl da geri düşürüldü. Kürt ulusal devriminin bayraklarıyla, Kürt halkının halaylarıyla renklenmiş Bakur kentleri sivil halka yönelik kanlı katliamlar, kent bombardımanları sonrada bugün, faşist TC iktidarının her gün bir belediye el koyduğu, her gün seçilmiş yerel yöneticilerin tutuklandığı, her gün bir polis aracının Kürt diye bir insanımızı ezerek öldürdüğü günleri yaşıyoruz" denilen açıklamada "Kürdistan'dan Bolıvya'ya, Filistin'den Türkiye'ye 'Ölümlerimiz bizi uyarıyor': Proletaryanın barış politikası devrimdir!" denerek devam ediyor.

Önderlerimizin bize ikinci uyarısının ancak ve ancak emekten yana görünüş aslen burjuvazinin siyasal kolu olan oportünistlere ve sosyal demokratlara karşı mücadeleyle mümkün olacağı üzerine olduğu belirtilen açıklamada, "Nasıl Bolşevik devriminde Çarın alaşağı edilmesinden sonra sosyal demokratlar proletaryaya ve onun öncü partisine karşı savaş açtıysa, Spartakist devrimde, Kayser'in devrilmesi ardından, ilerleyen zamanlarda Nazilerle işbirliğine kadar varacak keredede proletaryaya ve

devrim düşmanı kesilen sosyal demokratların bütün gerici egemen sınıflarla birlikte düzenlediği saldırılarla yenilgiye uğratıldı. Yüzlerce komünist militan ve devrimci proleter düne kadar aynı parti içinde oldukları sosyal demokratlar ve oportünistlerle katledildi. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg sosyal demokrat partinin başkanı ve başbakan Friedrich Ebert'in talimatıyla katledildiler" örnekleri verildi.

"Spartakist devrimi önderlerinin bizlere yönelttiği bir d i ğ e r uyarı devrim inkânnın geliştiği koşullarda proletaryanın eylemini merkezileştirecek ve yönetecek öncü örgütün oluşturulmasında asla vakit kaybedilmemesidir.

Spartakistler, emperyalist savaş koşullarının ortaya çıktığı andan itibaren Alman sosyal demokratların burjuva işbirlikçisi politikalarına karşı bağımsız bir parti inşasını devrimin patlak verdiği ana kadar erteleme hatasına düştüler. Bu onların hayatlarına, devrimin yenilgisine mal oldu. Luxemburg, katledilmeden birkaç gün önce yazdığı değerlendirmesinde proletaryanın devrime henüz hazır olmadığından, örgütlenmenin yetersizliğinden ve ülke çapında devrimci proleter faaliyetin eylem birliğinin eksikliğinden bahsediyordu. Olaylar göstermişti ki devrim, proleter gelişiminin tehlikesi karşısında karşı devrimin provokasyonlarıyla patlatılmıştı. Berlin'deki kalkışma ve sosyalist cumhuriyet ilanını Bremen, Münih

gibi kentlerdeki sosyalist cumhuriyet ilanları takip etmiş ama bu ve değişik kentlerdeki proleter eylem arasındaki koordinasyonu ve güç yönetimini sağlayacak merkezi bir devrim kurmaylığı bulunmadığı için kent devrimleri kısa süreler içinde tek tek yenilmişlerdir."

Bu açıklamanın ardından "Şimdi Türkiye devrimcileri olarak bizler de, emperyalist savaşın bölgedeki yoğunluğu itibarıyla giderek derinleşen devrimci sürecin içine girmiş durumdayız. Yarınki süreçte, '70 ya da Gezi Haziranı gibi bir kitlesel kalkışmayı devrime evrilecek bir öncü ve önderlik hattı kuramadığımız takdirde her tarihsel tekrarda olduğu gibi acı bir aşağılanmayla karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır. (...) Önderlerimiz bize hatırlatıyor ki örgüt proletaryayı hiçken hep eden mekanizmadır ve halkın örgütlü iradesi asla yenilemez!..

(...) Bize gelince; Türkiye devrimci hareketi sınıf ve kitle yönelimi ve örgütlenmesi açısından büyük zaafı taşısa da onun tarihsel ve geleneksel avantajı devrimci atılganlı ve inisiyatif üstünlüğüdür. Türkiye devrimci komünist hareketi Mustafa Suphilerden, Paramazlardan, Mahirlere, Denizlere, Kaypakkayalardan Saryalara Aynurlara kadar yüzyıllık bir tarihimiz içinde ölümsüzlerimizin izini takipten asla geri düşmedi. Oportünizmin ve revizyonizmin tıkmaya çalıştığı devrim damarlarını her seferinde ölümsüzlerimizin kanyıla açmayı başardık. Artık bu başarıyı mücadele ve devrim atılımıyla taçlandırmak bize ölümsüzlerimizin talimatıdır" hatırlatması ve uyarısı yapıldı.

Açıklama, "Önderlerimizin uyarılarıyla ölümsüzlerimizin izinde... Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!.." denilerek sona erdi

Editör

ABD'NİN YANLIŞ HESABI VE BAĞDAT

Baş tarafı 1. sayfada

ABD, hesabı 2003'te yaptı ve Irak'ı işgale girişti. Askeri gücüne dayanarak her şeyi çözebileceği sanısına kapıldı. Onun hesap cetvelinde halkların iradesi, onların istekleri, arzuları, devrimci enerjileri vb vb hanesi yoktu. Böylece, hiç bir burjuvanın kaçınmadığı o darkafalılığın yol açtığı yanlış düşüştü. Cetvelde eksik vardı, bu yüzden hesap yanlıştı.

Bağdat işgal edildi. Binlerce, onbinlerce insan öldürüldü, yüzbinlerce insan yerinden, yurdundan edildi. Amerikan çizmesi altında ezildi. Saddam yıkılmış, ABD işbirlikçilerini iktidara getirmiş, zafer ilan edilmişti. Yanlış hesap, doğru gündü bir süre için.

Çok geçmedi, ABD'nin hesabının yanlış olduğunun ilk belirtileri ortaya çıkmaya başladı. Irak halkı, ABD ordusuna karşı başkaldırmaya başlamıştı. Bir gazetecinin dönemin ABD Başkanı George Bush'un yüzüne ayakkabıyı fırlatması fırtınayı haber veren ilk esintiydi.

Fırtına geliyor diyordu, ama bu tür sarsıcı toplumsal gelişmelerde biraz beklemek gerekti. Arkasından, kısa süren şiddetli bir sağanak gibi, silahlı çatışmalar başladı. Irak halkı, ABD çizmesi altında ezilmeye son vermeye kararlıydı. Yerli işbirlikçiler, Irak ve Kürdistan burjuvaları, bölge gericiği araya girdi ve bu ilk silahlı karşı koyuş yatıştırıldı.

Her ulusal baskı ulusal direnişe, bir ülkenin işgali, eninde sonunda bir halkın başkaldırısına yol açar ve işler bu noktaya geldiğinde hiç bir güç bunun önüne geçemez. Aksine, bir halk özgürlüğü için ayağa kalktığında sağında solunda ne varsa önüne katar, kendisine karşı direnenleri sele kapılmış kütükler gibi sürükler. ABD'nin hesabındaki yanlış buydu. Geçerken belirtelim ki, bu yanlış hesaptan hiç bir emperyalist, hiç bir saldırgan burjuva kaçınmaz.

On altı yıl geçti işgalin üzerinden. Irak halkı bu kez sadece ABD emperyalizmini değil, onun işbirlikçilerini de silip süpürmek için ayağa kalkmıştı. ABD'nin Bağdat Büyükelçiliği emekçi sınıflar, işçi ve işsiz gençlik, işçiler, yoksullar tarafından kuşatılmıştı. ABD'nin Bağdat Büyükelçisi, dehşet içinde, faltaşı gibi açılmış gözlerle personelini arka kapıdan tahliye ederken onaltı yıl önceki hesabın yanlış çıktığını merkeze, Beyaz Saray'a bildiriyordu. Amerikan elit sınıfında ve politikacılarında -ki bunların başında cehalet ve lümpen karakteriyle açık ara öne çıkan Trump gelir- kırk yıl öncesinin Tahran Büyükelçiliğinin hatıratı canlanır.

ABD faili, kendisini hedef alan ayaklanmanın müsebbibini hemen buldu: Kırk yıl öncesinin faili kimdiyse, Bağdat'ın faili de odur dedi ve elinin altındaki İranlı asker Kasım Süleymani ile beraberindeki Haşdi Şabi Komutan yardımcısını

dronelerle öldürdü. Oysa durum tam tersiydi. Süleymani'nin yanındaki El Mühendis, diğer dinci örgütlerin yöneticileriyle birlikte Büyükelçilik kuşatmasını bitirmek için elinden geleni yapmıştı. Bu bilgiler sonradan ortaya çıkıyordu. ABD'nin Bağdat Büyükelçiliğini basan, kuşatan ve işgale girişen emekçi sınıflardan başkası değildi. Ayaklanma aylardır sürüyordu. Burjuvazinin politik güçleri "Yeşil Bölge" denen alana sıkışmış, bu bölge dışında hiç bir hükmü kalmamıştı. Ayaklanma, bir devrime çok yaklaşmıştı. Öyle ki ayaklanma artık "açların devrimi" olarak kabul ediliyordu.

Emperyalist işgal, ulusal baskı, ulusal onurun çiğnenmesi, işbirlikçi burjuvaların değil ama emekçi halkların başkaldırısına yol açar. Dahası bu halk, işbirlikçi burjuvaların ağır sömürsü, baskısı, yoksulluk, işsizlik koşullarından bıkmış, özgürlüğe ve insanca yaşama susamıştı. Şimdi hepsine birden, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı başkaldırıyorlardı.

ABD emperyalizmi, Süleymani'yi öldürüp onun şahsında İran'a saldırarak bütün bu tabloyu bulanıklaştırdı. Irak'ta aylardır süren ayaklanma arka plana itildi ve İran-ABD çatışması öne çıktı. İran, misilleme adına, ABD'yi el altından haberdar ederek Irak'taki bir Amerikan Üssünü vurdu. ABD bu danışıklı "misillemeyi" içine sindirdi ve suların durulması yönünde hareket etti; İran da...

ABD, bir kez daha yanlış hesap yaptı ve bu hesap şimdi yeni bir sürece yol açacak şekilde Bağdat'tan dönüyor. ABD'nin eylem ve açıklamalarını onur kırıcı bulan Irak emekçi sınıfları hem ABD'ye hem de işbirlikçi burjuvalara karşı şimdi daha kararlı, daha kesin bir mücadele içine giriyor. Emekçi sınıflardaki bu güçlü Amerikan ve işbirlikçi burjuvazi karşıtı duygular ve mücadele isteği, Irak Parlamentosundaki burjuva güçleri "Tüm Yabancı Askeri Güçlerin Iraktan Çıkarılması" kararı almak zorunda bıraktı. Bu "yabancı askeri güçler"e Türkiye de dahil..

Yabancı askerlerin Irak'tan atılması süreci başlamıştır artık; hiç bir güç bunun önünde ne durabilir ne de engelleyebilir. Kürdistan ve Irak burjuvazisi, başta ABD olmak üzere diğer emperyalist askeri güçlerin Irak'tan atılmasını engellemek için kolları sıvadılar. Çünkü bu emperyalist güçler olmadan ne Kürdistan'da ne de Irak'ta egemenliklerini sürdürebileceklerini biliyorlar. Sadece onlar da değil.. İŞİD gibi katil sürüleri de ABD ve diğer emperyalistler olmadan varlıklarını sürdüremezler.

Artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Irak ve Ortadoğu'da emperyalistleri ve işbirlikçilerini silip süpürecek bir süreç pratik olarak başlamıştır.

Kadın Tutsak Baskılara Karşı Yaşamına Son Verdi

Açlık grevi eyleminden sonra Gebze Kadın Kapalı Cezaevi'nden Balıkesir Burhaniye Cezaevi'ne sürgün edilen 28 yıllık tutsak Nurcan Bakır, baskıları protesto ederek, yaşamına son verdi.

Cezaevi yönetimi tarafından ailesine, 15 Ocak sabahı "odasında yaşamına son verdiği" söylenen Nurcan Bakır'ın cenazesi Adli Tıp Kurumu'na götürüldü.

Tahliyesine 2 yıl kalan ve hasta olduğu için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvuru yapan 47 yaşındaki devrimci tutsağın, bir gün önce ailesiyle yaptığı haftalık telefon görüşmesinde, "zulme karşı sessiz kalmayacağımı ve her gün rüyasında katledilen çocukları gördüğümü" söylediği öğrenildi.

Ailesi, Bakır'ın cenazesini almak için Balıkesir'e geldiğinde, ATK cenazeyi vermemek için uzun süre bahaneler üretse de, Bakır'ın cenazesi ailesi tarafından teslim alınarak Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Kayakdere köyünde ailesi ve dostlarının katılımıyla defnedildi.

Hrant İçin 13. Kez AGOS'un Önünde!

Katledilişinin 13.yılında Hrant'ın arkadaşlarının çağrısıyla bugün saat 15.00'te AGOS önünde buluşuldu.

Ermenice ağıtların eşliğinde katledilen sosyalist gazeteci Hrant için AGOS önünde toplanan kitle "Vazgeçmiyoruz Ahparig", "Hrant İçin Adalet İçin", "Polaris Hay Enk, Polaris Hrant Enk", "Biz Bitti Demeden Bu Dava Bitmez", "Katil Devlet, Hesap Verecek" sloganları attı.

Toplumsal Bellek Platformu adına, faili meçhul cinayetle katledilen Avukat Yusuf Ekinci'nin oğlu Sertaç Ekinci, kısa bir konuşma yaptı. Ekinci "Hrant Dink bu ülkenin en çok ihtiyacı olan kardeşliğin sembolüydü, sanırım bizden alınışının en büyük sebebi de buydu. Çünkü bu ülkenin karanlık katillerinin ağızlarından düşürmedikleri birlikten çok, bölünmüşlüğü ihtiyaçları var; biliyorlar ki ancak bu şekilde kendi atlarını bu rahatça oynatırlar. Türkiye halklarının, ezilenlerinin bir araya gelmesi en büyük korkularındır" dedi.

Hrant'ın Arkadaşları'ndan Şebnem Korur Fincancı da basın metnini okudu. "Daha birkaç gün önce kayıplara karıştı Keldani bir çift, Süryani Mor Yakup Manastırı rahibi Aho'yu gözaltına aldılar: Kılıçtan geçirmek, çöllere sürmek yetmedi, her gün yeniden yaşamın o güvercin tedirginliğini Türkiye'li Ermeniler diye elinden geleni ardına koymadı devlet erki. Yaşadıkları mahallelerin adı Bozkurt Caddesi, Ergenekon; okulları Talatpaşa... Soykırım Osmanlı'nın, ama iade-i itibar Türkiye Cumhuriyeti'nin oldu. Birlikte yaşamayı çok dilli, çok küll-

türlü olmayı başaramadığımız gibi, yarattığımız kuraklıktan da utanmaz olduk. Sıra Kürtlere geldiğinde havan mermileriyle, delik deşik ettikleri evlerin duvarlarına yazılama yaptı devletin memuru" dedi ve sözlerini "Buradayız, vazgeçmiyoruz Ahparig" diye sonlandırdı.

Eyleme devrimci, demokrat birçok kurum katılırken Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği de "Katil Devlet Hesap Verecek", "Hepimiz Hrantız, Hepimiz Ermeniyiz", "Kürt, Türk, Arap, Ermeni Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Buradayız Ahparig", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" dövizleriyle anmaya katıldı. Ayrıca Mücadele Birliği okurları ve DÖB'lü öğrenciler "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarını eylem boyunca sık sık attı.

"Katil Devlet Hesap Verecek" sloganını sık sık atan kitle Hrant'ın katilinin devlet olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Anma sloganları ile sona erdi.

Yaşadıkları mahallelerin adı Bozkurt Caddesi, Ergenekon; okulları Talatpaşa... Soykırım Osmanlı'nın, ama iade-i itibar Türkiye Cumhuriyeti'nin oldu. Birlikte yaşamayı çok dilli, çok küll-

Muzaffer Can Dostumuz Hayatını Kaybetti

Onu ilk defa Adana Ayışığı Sanat Merkezi'nde görmüştüm; ilk izlenimim muzip, düşündüğünü söylemekten çekinmeyen, lafı gediğine oturtan bir insan oluşuydu.

Ayışığı'na öylesine uğrayan bir insan değildi "Muzaffer Hoca"; aklı ve yüreği getirmişti onu Leninistlerin yanına. Eski DY geleneğinden geliyordu; yıllarını devrim mücadelesine vermişti; davasına inanan bir insandı. İçinden geldiği gelenek, 12 Eylül sonrası tasfiye olunca örgütsüz kalmıştı; ancak hiçbir zaman örgütsüz bir insan gibi yaşamamıştı. Her zaman yaşamın içinde, devrime ve sosyalizme bağlılığını koruyarak, inandığı gerçekleri insanlara anlatarak mücadelesini sürdürmüştü.

O, "kafasıyla kitapların arasından gelmişti kavgaya/ fakat sadık kalmıştı ona, namuslu bir amele gibi". İnşaat Mühendisiydi Hoca. Bir yandan mesleğini sürdürüyor, bir yandan da TMMOB'da faaliyet yürütüyordu. Ayışığı'na geldiği her zaman mutlaka "çıkın"ında bir şeyler olurdu; mutlaka bir şeyleri tartışmak, karşılıklı görüş alışverişinde bulunmak için gelirdi. Zora dayalı devrimi savunurdu her zaman; Ufuk Taylan'ın "Sınıf Savaşımında Zorun-

Rolü" broşürünü okumuştü ve "bu kitap, birebir benim düşüncelerimi yansıtıyor" diyordu. Her zaman varolan siyasi yapılar içinde kendisine en yakın gördüğünün Leninist Parti olduğunu söylerdi. Okumaya ve öğ-

renmeye çok meraklıydı. Aynı zamanda sanatçı bir yönü de vardı.

Çok güzel karakalem, pastel, suluboya ve yağlıboya resimler yapıyordu. Yaptığı resimleri getirip Ayışığı'na asıyor; Ayışığı'nda gençleri resim yapmaya özendirirken için, deyim yerindeyse "tutup resim yapıyordu". Bunu çok iyi hatırlıyorum; çünkü bana da yaptırmıştı. İnsanları

resim yapmaya teşvik ediyor, bu konuda deyim yerindeyse hiçbir mazereti kabul etmiyordu. Gerçekten çok yönlü bir insandı "Muzaffer Hoca". Geldiğini hemen belli eder, giderken de "sevgiyle kalın" demeyi ihmal etmezdi. Telefon görüşmelerini de bu sözle bitirirdi: "Sevgiyle kal".

Bizi götürür, tanıdığı insanlarla tanıştır; devrimcilerin birbirleriyle tanışmasına önem verirdi. Leninistlerin bölgede güçlenmesi için elinden gelen her şeyi yaptı; elinden gelen her türlü desteği sundu. Adana Ayışığı, devlet tarafından kapatıldığında, faaliyetleri sürdürebilmemiz için bütün imkanlarını seferber etti; bir dönem gençlere gerçek anlamda "abilik" yaptı. TMMOB'un kapılarını sonuna kadar bizlere açtı. Durmak nedir, uslanmak nedir bilmez gerçek bir devrim şövalyesi idi. Ömrünün son yıllarında kanser illetine yakalandı; onunla da korksuz bir şekilde, yılmak nedir bilmeden son ana kadar çarpıştı; ama ne yazık ki, bu kavga-dan can yoldaş, muzaffer çıkmadı.

Onu en güzel ifade eden sözler Nazım'ın dizelerinde yer alıyor: "Al-lahsız bir başı o / yoldaşı o"... Anısı bizlerle birlikte sonsuza kadar yaşayacak.

Nazım Akarsu

"Diz Çökmeyeceğiz"

15 Ocak günü HDP İstanbul İl binasına kimliği belirsiz bir kişi 7 el ateş etti, hemen ardından aynı sokakta bulunan Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü ve Kaymakamlığı binasına sığındı.

Saat 16.30'da HDP yöneticileri, milletvekilleri ve üyeleri il binasının önünde açıklama yaptı. Saldırganın, bir gün önce de parti binasına türk bayrağı ile girdiği öğrenildi.

İl binası önünde yapılan açıklamada, kışkırtma siyasetinin sonucu bu saldırının yaşandığı söylendi. Açıklama yapan İstanbul İl Eşbaşkanı Elif Bulut yaşananları anlatıp, "HDP'ye yönelik sarf edilen kışkırtıcı sözler toplum nezdinde böyle bir fiile dönüşüyor. Bu sıradan, bireysel bir hareket değil. Sabah akşam basından partimize yönelik yapılan tüm kışkırtmaların sonucu bir kişinin burada ateş açması oldu. Bir kişi gündüz vakti gelip il binamıza ateş açıp elini kolunu sallayarak ilçe emniyete teslim olabiliyor. Sabahdan akşama kadar, Cumhurbaşkanından İçişleri Bakanına kadar HDP'ye yönelik sarf edilen kışkırtıcı sözler toplum nezdinde böyle bir fiile, harekete dönüşüyor. Biz siyasal bir partiyiz, yapmış olduğumuz tüm demokratik çalışmalar, politik faaliyetlerimizin sonucudur.

Faaliyetlerimizin kendilerinin önünü kestiğini düşünen iktidar bloğunun bize karşı kurduğu söylemler insanları kışkırtmaya dönüktür. Bu eylem de bunun sonucudur. Tahammülsüzlüğün, tıkanmışlığın bir sonucudur" diyerek tüm partili arkadaşlarını, tüm il ve ilçe örgütlerini yoldaşlarını daha

dikkatli olmaya davet etti ve mücadele etmeye devam edeceklerini söyledi.

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Erdal Avcı da "Bu saldırıyı yapanlar hedeflerine ulaşamayacak" dedi, bu saldırılarla geri adım atmayacaklarını, daha da kenetleneceklerini söyledi.

Ellerinde saldırganın ait kayıtlar olduğunu ve bu saldırgan hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti. İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu, "HDP'nin özgür bir şekilde siyaset yapmadığı yerde hiç kimse özgür olamayacaktır" diyerek "Şimdiye kadar diz çökmedik, bundan sonra da diz çökmeyeceğiz" vurgusu yaptı.

Piroğlu Hrant Dink'in katledildiği günün yıldönümü yaklaşırken bu saldırıların tesadüf olmadığını söyleyerek, bütün emek ve demokrasi güçlerini bu saldırıya karşı tavır almaya ve HDP ile yan yana, omuz omuza durmaya çağırdı.

SÜLEYMANİ SUİKASTİNİN İLK ELDEN SONUÇLARI

Taylan Işık

ABD ve diğer emperyalistlerin Ortadoğu'dan sökülüp atılması, hiç kuşku yok, büyük ve sarsıcı devrimci gelişmelere yol açacak. ABD emperyalizminin İranlı general Kasım Süleymani'yi bir suikastla öldürmesi, bu süreci yeni bir aşamaya taşıdı.

Dar bakış, ABD karşıtlığının sözkonusu suikastla başladığını düşündür. Oysa suikast, bir neden değil, başlamış bir sürecin ara bir aşaması, ara bir sonucu idi. Şüphesiz, bu sonuç, sürecin yeni bir aşamasının başlangıcı nedenine dönüştü; şimdi sürecin bu yeni aşamasından geçiyoruz.

Önüne çıkan ilk görüntüye aldanan aynı dar bakış, anti-Amerikan duygu ve eylemin kaynağını dinci örgütlerde görür. Oysa ABD emperyalizmi, Saddam bahanesiyle Irak'ı işgal etmeye başladığında, bu emperyalist güce kollarını açan işte bu dincilerdi.

Bugün Ortadoğu'yu sarsan anti-amerikan, anti-emperyalist duygu ve eylemlerin kaynağı, Irak ve Ortadoğu emekçi, yoksul halkları ve proletaryasıdır. ABD'yi panik halde, önünü arkasını düşünmeden böyle bir suikaste götüren, halklardaki işte bu anti-emperyalist dinamiktir. ABD, Bağdat Büyükelçiliğinin işgali girişiminde bu dinamığın gücünü gördü ve o girişim kendisine tam 40 yıl öncesinin Tahran Büyükelçiliği işgalini bir kabus gibi hatırlattı. Tahran Büyükelçiliği işgali, ABD'nin İran'daki varlığını resmen bitirmişti.

Ancak ABD'nin bu kabustan kurtulmak için attığı adım, tam tersi sonuçlar vermeye başladı bile. Gazetemizin 4 Ocak 2020 tarihli "Editör" yazısının başlığı "ABD Ortadoğu'da Sona Doğru" idi. Yazının mürekkebi daha kurumadan, NATO, Irak'taki faaliyetlerini askıya aldı. Arkasından Kanada, askerlerini ve vatandaşlarını Irak'tan çıkarma kararı aldı. Kanada'yı İsviçre ve Danimarka sınırlı sayıdaki askerleri çekme kararıyla izlediler. Almanya, eğitim faaliyetlerini durdurduğunu açıkladı. Ve nihayet Irak Meclisi, "bütün yabancı askeri güçlerin ülkeden çıkarılması" kararını aldı. Kimilerinin "uluslararası koalisyon" dediği "emperyalist koalisyon" da faaliyetlerini durdurdu.

Ortadoğu bir dönüm noktasına, bir kırılma noktasına gelip dayandı. Ne ABD ne de diğer emperyalist güçler artık Irak'ta barınabilirler. Bunları Ortadoğu'dan silip süpürecek olan güç, önünde duran herkesi ve her şeyi silip süpüren, beraberinde sürükleyen emekçi sınıfların, yoksul ezilen halkların devrimci enerjisidir. Dincilerin dümen suyunu gitmeye her daim teşne darkafalıların sandığı gibi, bu devrimci enerjinin kaynağı dinci örgütler değil, emekçi halkların kendileridir. Örneğin, Irak Başbakanının açıklamasından öğreniyoruz ki, suikaste öldürülen El Mehdi El Mühendis, Büyükelçilik kuşatmasını yönetmek için değil, bitirmek için ABD Büyükelçiliğinin önüne gitmişti.

Irak'ta bir devrim yaşanıyor. ABD ve diğer emperyalistlerin Irak topraklarından silinip süpürülmesi bu devrime büyük bir ivme katacak. Bu asalakların defolup gitmesiyle her şeyden önce İŞİD denen katiller sürüsü kesin bir yenilgiye uğrayacak. Çünkü, bu katiller sürüsünün Irak ve Ortadoğu'daki başlıca hamisi, ABD ve diğer emperyalistlerdir.

İkinci önemli sonuç, dinci faşist katil sürülerinin Suriye'deki kesin yenilgisini hızlandıracak. Suriye'deki katil sürülerinin yenilgisinin aynı zamanda Türkiye'nin yenilgisi anlamına geleceğini herkes biliyor. Dinci faşistlerin yenilgisi ve Suriye topraklarından atılmaları, hem Türkiye devrimini hızlandıracak, hem de Suriye'de sınıf mücadelesinin önünü açacak.

Üçüncü önemli sonuç, Ortadoğu'da, özellikle Irak ve Kürdistan burjuva sınıflarının en önemli dayanaklarından birini kaybedecek olmaları. Her iki ülke burjuvaları bu gerçeği bildikleri için, ABD ve diğer emperyalistlerin Irak'tan atılmalarına karşı duruyorlar. Irak Meclisi'nde bütün yabancı askeri güçlerin Irak topraklarından çıkarılması kararını alan burjuva güçler, bu kararı emekçi sınıfların devrimci enerjisini enselerinde hissettikleri için aldılar. Başka türlü davranma şansları yoktu.

Yine de ABD'yle ekonomik ilişkileri kesmeyeceklerini açıkladılar. Başka bir ifadeyle, emekçi sınıfların baskısı altında, bir elleriyle, yabancı askeri güçlerin Irak'tan çıkarılması kararını alırken, öteki kollarıyla ABD ve diğer emperyalistlere sarılıyorlar.

Fakat boşuna... Irak ve Ortadoğu emekçi halkları, yoksul, ezilen, sömürülen sınıfları, güçlerinin farkına varınca sadece emperyalistleri değil, onlarla işbirliği halindeki sömürücü sınıfları da silip süpürecekler. Bir kez daha: Irak'ta bir devrim yaşanıyor ve bu devrim salt anti-emperyalist değil, fakat aynı zamanda burjuvaziye de karşıdır yani anti-kapitalist. (Bu arada sırası gelmişken, bazı çok bilmişlere şunu hatırlatmak isteriz: Bu anti-emperyalist, anti-kapitalist devrim bir halk devrimidir.)

Şüphesiz bu süreç, bir trenin istasyona girişi gibi, dümdüz ve pürüzsüz olmayacak. Çatışmalar, karşı koymalar, engellemeler vb. olmadan böylesi çetin süreçler ilerlemez. Fakat ne olursa olsun, tarihin çarkı ileriye doğru, emperyalistlerin Ortadoğu'dan atılmasına; bunun arkasından burjuva egemenliklerin yıkılmasına, emekçi sınıfların tam kurtuluşuna doğru ilerleyecek.

İran'dan ABD'ye Misilleme

Açıklama yapan Pentagon, 12'den fazla balistik füze düştüğünü, can kaybı olmadığını söyledi. ABD Başkanı Donald Trump da "durumu yakından takip ettiğini" duyurdu.

İran Devrim Muhafızları Ordusu da yaptığı açıklamada, ABD'nin bu saldırıya cevap vermesi halinde "Çok daha sert ve ezici" karşılık verileceğini ve İran topraklarının vurulması durumunda Dubai, Birleşik Arap Emirlikleri ve İsrail'in de hedef alınacağını kaydetti.

İran'ın ruhani lideri Ayetullah Ali Hamaney,

"dün gece, ABD'ye atılmış bir tokattı" diyerek Amerikan askerlerinin bölgeyi terk etmesi gerektiğini söyledi.

Artan gerginlik üzerine Fransa da vatandaşlarına "İran'a gitmeme" uyarısı yaptı.

Bu gelişmeler sırasında İran'da Ukrayna havayolu şirketine ait Boeing 737 tipi bir yolcu uçağı düştü. 170'i aşkın kişiyi taşıyan uçakta kurtulan olmadı. Fars haber ajansı uçağın teknik sorunlardan dolayı düşmüş olabileceğini duyurdu.

Ukrayna Uçağı "Kazayla Düşürüldü"

İran, 8 Ocak günü düşen Ukrayna Havayolları'na ait uçağın yanlışlıkla düşürüldüğünü 11 Ocak günü açıkladı.

İran'ın ABD üslerini bombaladığı saatlerde yaşanan bu olay, oldukça tartışmalara yol açmıştı.

İran Dışişleri Bakanı Cevad Zarif, 176 kişinin öldüğü uçağın düşme sebebinin insan hatasının yanı sıra "ABD'nin maceraperestliği" olduğunu söyledi ve "kazadan etkilenen insanlara, kurbanların ailelerine ve etkilenen ülkelere baş sağlığı diliyoruz" dedi.

İran ordusunun devlet televizyonunda yaptığı açıklamada, Ukrayna Havayolları'na ait uçağın Devrim Muhafızları'na ait bir askeri alanın çok yakınından geçtiği ve bu sırada kaza sonucu vurulduğunu belirtti.

Ukrayna Cumhurbaşkanı Volodimir Zelenskiy, Tahran'dan "tam soruşturma yürütmesini, suçunu itiraf etmesini ve tazminat ödemesini" istediklerini belirtti.

İran Sivil Havacılık Örgütü Başkanı Ali Abidzadeh "Kesin olan şey, bu uçak bir füze ile düşmedi" dedi.

63 vatandaşını kaybeden Kanada, bu açıklama öncesi uçağın Tahran yakınlarındayken karadan havaya füzeyle vurulduğunu, "müttefik ülkelerin" istihbarat servisleri ve "kendi bulguları" ile öğrendiklerini açıkladı.

New York Times gazetesi de uçağın havada füzeyle vurulduğunu söyledi.

Uçağın düşme görüntülerinde füzenin uçağı isabet ettiği anda küçük bir patlamanın meydana geldiği, ancak uçağın direkt olarak düşmediği görülüyor. Uçak bir süre daha havada kalmaya çalışıyor ve Tahran'da havalandığı havalimanına dönüş yapmaya çalışıyor. Rotasını havalimanına çeviren uçak kısa bir süre sonra yere çakılıyor ve büyük bir patlama meydana geliyor.

İlerleyen saatlerde İran Devrim Muhafızları Ordusu bir açıklama yaparak uçağı cruise füzesi sandıkları için vurduklarını söyledi...

İran'da Eylemler

11 Ocak günü İran'da, Tahran'da düşürülen Ukrayna'ya ait yolcu uçağında hayatını kaybeden 176 kişi için eylem vardı. On binlerce öğrenci, İran rejimini protesto etti.

İran yönetiminin, Ukrayna Havayolları'na ait uçağın yanlışlıkla düşürüldüğünü duyurmasından sonra, hayatını kaybeden 176 kişi için düzenlenen anma, rejim karşıtı eyleme dönüştü.

"Bana fitneci deme, fitnecinin kendisi sensin", "Devrim Muhafızları utan, ülkeyi rahat bırak", "Diktatöre ölüm", "Yalancılar istifa", "Silahlı kuvvetler genel komutanı (Hamenei) istifa" sloganları atılan eyleme polis, biber gazıyla saldırdı. Yolları kapatan polis, halkın bölgeye girişini de engelledi.

Amirkabir Teknoloji Üniversitesi'nde başlayan eylemler kısa sürede pek çok üniversiteye ve Tahran'ın farklı noktalarına yayıldı.

Sosyal medyada paylaşılan görüntülerde eylemciler Hamaney'in istifasını isteyen sloganlar atıyor ve Kasım Süleymani'nin resminin bulunduğu pankartı yırtıyor.

Eylemciler saldıran polis, biber gazının yanı sıra gerçek mermiler de kullandı. Eylemleri desteklediği gerekçesi ile İran İngiltere Büyükelçisi Rob Macaire gözaltına alındı ve bir kaç saat sonra serbest bırakıldı. İngiltere Dışişleri Bakanı da buna "Tahran'daki büyükelçimizin hiçbir gerekçe gösterilmeden ve açıklama yapılmadan gözaltına alınması, uluslararası hukukun açık ihlalidir" diyerek tepki gösterdi.

"İşçiler El Ele Hep Beraber Zafere"

19 Ocak 2020 Pazar günü, metal işçileri Gebze'de buluştu.

Saat 11.00'de Trafo Meydanı'nda toplanan farklı fabrikalardan genç işçilerin yoğun katıldığı yürüyüş ve mitingde sık sık "İşçiler En Öne Hep Beraber Zafere", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok", "Başkan Bizi Greve Götür" sloganları atıldı.

Alana varıldığında kortejler halinde kendi fabrika pankartlarıyla gelen işçiler selamlandı. Soğuk havaya rağmen işçilerdeki coşku ve kararlılık miting alanına da yansdı.

Trelleborg işçileri fabrika pankartlarıyla, EYT'liler alınlarına taktıkları bantlar ve EYT yazılı tişörtleriyle mitingde katıldılar. İşçi Temsilcileri Konseyi de "Toprak, Makina, Çark Her şey

Emeğin Olacak" pankart ve dövizleriyle alandaki yerini aldı.

"Fabrikalar MESS'e Mezar Olacak" yazılı işçilerin hazırladığı tabut da gezdirildi ve büyük ilgi gördü.

Saygı duruşunun ardından sözü alan Arzu Çerkezoğlu mücadelede kararlılık vurgusu yaptı. Ardından söz alan Birleşik Metal İş Sendikası Genel Başkanı Andan Serdaroğlu "Geçmiş dönemlerde ülkenin güvenliği tehlikeye giriyor denilerek grevlerimiz yasaklandı. Bundan ses-

leniyoruz asıl sorunlarımızı çözmezseniz ülkenin güvenliği tehdit altında olacak. Fabrikalar yamıyor bu ateşi söndürmek istiyorsanız işçilere haklarını verin" dedi.

İşçilere seslenerek "hiç banka borcu olduğu için bir işçiye destek verdiğini gördünüz mü devletin. Göremezsiniz. Artık yeter bu krizin faturasını bize ödetemeyeceksiniz... Toplu sözleşme sürecinde işveren tarafının bu kabul edilemez bu tutumu kınyor ve ilan ediyoruz ki bu sorun masada çözülmezse 5 Şubat'ta greve gideceğiz" diyerek grev tarihlerini ilan etti.

Grev tarihinin ilan edilmesine meydana işçi-

ler "İşçiler El Ele Hep Beraber Zafere" sloganlarıyla cevap verdiler ve ardından coşkuyla halaya katıldılar.

Mücadelenin 100. Gününde

Ataşehir Belediyesi, DİSK Genel-İş Sendikası üye ve temsilcisi olan çalışanları Melike Şahin ve Alişan İpşiroğlu'nu, 4 Ekim günü işten çıkarmıştı. İşten atılan işçiler, mücadelelerinin 100. gününde belediye önünde basın açıklaması yaptılar.

16 Ocak günü "Ataşehir Belediyesi Mücadelemiz İş, Ekmek, Onur Mücadelesidir. İşimizi Geri İstiyoruz" pankartının açıldığı açıklama saat 12.00'de başladı. İlk olarak Melike Şahin konuşma yaparak, işten hiçbir gerekçe gösterilmeden atıldığını anlattı; keyfi şekilde uygulanan bu duruma asla boyun eğmeyeceklerini söyledi. Şu an İstanbul CHP il binası önünde

açlık grevinde bulunan Mahir Kılıç ve başka birçok yerde mücadele eden işçileri selamladı.

Ardından sözü alan Alişan İpşiroğlu da kendisi hakkında birçok ihtarın olduğu için işten atıldığını

söyledi. Bu ihtarların sendika işyeri temsilcisi olma görevinden kaynaklı olduğunu, işçilerin haklarında kesinti olduğunda itiraz ettiği ve işçileri uyardığı için yapıldığını söyledi. Hakkında tutulmuş raporları

okudu, buna karşı yaptığı savunma yazışmasına cevap dahi alamadığını anlattı.

Üsküdar Belediye işçisi Ercan Yılmaz söz alarak, "haklarını savunması gerekenlerin kendilerini nasıl sömürdüğünü" anlatarak birleşme çağrısı yaptı ve "güçlü biziz, üretkenler, madene girenler, çöpü süpürenler. Sırtımızdakileri atmak için birleşmeliyiz" dedi.

Direniş Meclisleri adına konuşan Nursel Tanrıverdi ise "şu an direniş içindeki tüm yerlerin meclisin doğal üyesi olduğundan bahsetti ve mücadeleye devam çağrısı yaptı.

"Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarının ardından basın açıklaması sona erdi.

Gülistan Doku Nerede?

5 Ocak Pazar gününden bu yana kendisinden haber alınmayan Munzur Üniversitesi Çocuk Gelişimi Bölümü öğrencisi Gülistan Doku için dün Dersim’de yapılan eyleme polis saldırdı.

21 yaşındaki Gülistan, en son Pazar günü sabah saatlerinde kaldığı yurttan ayrıldıktan sonra kendisinden bir daha haber alınmadı. Diyarbakır’da yaşayan ailesi kızlarına ulaşamayınca ertesi gün kayıp başvurusu yaptı. Ve jandarma – polis ekipleri, Gülistan Doku’nun bulunması için ortak arama çalışması başlattı.

Gülistan’ın kaybolması ile ilgili erkek arkadaşı, Rus uyruklu Zaynal Abarok’tan şüpheleniliyor ve bir arkadaşı, üvey babası polis olan Zaynal Abarok’un ailesinin olayı kapatmaya çalıştığını söylüyor.

Gülistan, en son 4 Ocak Cumartesi günü Zaynal Abarok ile tartışmış. Ve telefonundan en son 5 Ocak Pazar günü, 16.26’da 4 saniyelik bir gö-

rüşme yaptığında Atatürk Mahallesi’nde olduğu belirlenmiş, daha sonra sinyal kesilmişti.

Arkadaşları ve ailesi anlatıyor Gülistan’ı; Zaynal’ın Rusya’da evli olduğunu bilmediklerini, Zaynal tarafından darp edildiğini, okul harçlığını çıkarmak için kafelerde çalıştığını, Gülistan’ın ayrılmak istediğini söylüyorlar; “sanki intihar ettiği kesinmiş gibi davranıyorlar. Gülistan, bir erkek için intihar edecek biri değil” diyorlar. Gülistan’ın ailesi Zaynal’ın ailesinin ifadesinin de

ortaya çıkarılır” diyor.

Gülistan Doku’nun ortadan kaybolduğu günden bu yana, arkadaşları ve ailesi #GülistanDokuNerede hashtagıyla dikkat çekmeye, kamuoyu oluşturmaya çalıştılar.

alınmasını istese de polis geçiştiriyor bunu. Zaynal gözaltına dahi alınmıyor ve aile olayın örtbas edilmesinden korkuyor. Abla Aygül, “Tunceli’nin her yeri kamera. Bunu Vali de söyledi. İstenilirse kamera kayıtlarında Gülistan’a ne olduğu

11 Ocak Cumartesi günü, Dersim’de Seyit Rıza Meydanı’nda eylem yapan Munzur Üniversitesi öğrencileri, arkadaşlarının bulunmasını istediler.

Yoğun polis ablukasında oturma eylemi gerçekleştiren öğrenciler, “Dersim uyuma Gülistan’a sahip çık”, “Jin, Jiyan, Azadi”, “Susma sustukça sıra sana gelecek” ve “Hepimiz birer Gülistan’ız” sloganları atıldılar.

Oturma eyleminden sonra yürümek isteyen öğrencilere polis, biber gazı ile saldırarak dağıttı. Yeniden toplanan öğrenciler, Sanat Sokağı’nda sloganlarla yürüyüşü sürdürdüler.

Gülistan için arkadaşları yurttan da eylemler yaptı.

Sağlıkta Şiddetli Protesto Edenlere Şiddet ve Gözaltı

Sağlık hizmetlerini bir kamu hizmeti olmaktan çıkaran, sağlık hizmetlerini iyi kar getiren bir ticaret alanı, hastaları da müşteri olarak gören sağlık politikaları, emekçilerin yıllarca ödedikleri sigorta primleri ve vergilere rağmen yeterli ve nitelikli bir sağlık hizmetine ulaşmasını imkansızlaştırıyor.

Sağlık emekçilerinin ise bu politikalar nedeniyle nitelikli ve yeterli bir sağlık hizmeti veremediklerini, meslek örgütleri tarafından sıklıkla dile getiriliyor. Sağlık sistemindeki bu politikalar sağlık emekçilerinin, sık sık hasta ve hasta yakınlarının şiddetine maruz kalmasını da beraberinde getiriyor.

Sağlık emekçileri 17 Ocak günü, Ankara’da Dışkapı Hastanesi Acil Servisi önünde “Sağlıkta Şiddet Sona ERSİN” talebiyle Türk Tabipleri Birliği (TTB), Ankara Tabip Odası (ATO) ve Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) üyesi sağlık emekçilerinin yapmak istedikleri basın açıklamasına polis saldırdı. Sağlık emekçilerinden bazılarının yere yatırılıp sürüklenerek gözaltına alındıkları görüldü.

Gözaltına alınanlardan 4 doktorun yere yatırılıp sürüklenerek gözaltına alındığı belirtilirken sağlık emekçileri gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını bekledi.

Adli işlemlerin ardından serbest bırakılan sağlık emekçilerinin de katılımıyla Ankara Tabip Odası’nda basın açıklaması gerçekleştirildi.

Lenin: Düşün İnsanı, Savaşçı

Lenin’in hayata gözlerini yumuşunun (21 Ocak 1924) 65. yılında, Workers World Kütüphane Dizisi’nden, Vince Copeland’in yazdığı bir kitap çıktı; Lenin: Thinker, Fighter.

Kitaptan bazı alıntılar yapmak istedik:

"George Plehanov, önemli eseri 'Tarihte Bireyin Rolü' nü yazarken aklında Lenin yoktu. Fakat aşağıdaki paragraflar, aklınıza gelebilecek herkesten daha çok Lenin'i tanımlıyor:

'Büyük bir adam kişisel özellikleri büyük tarihsel olaylara bireysel özellikler kazandırmasından dolayı değil ama, döneminin büyük toplumsal gereksinimlerini, genel ve özel nedenlerle ortaya çıkmış gereksinimleri, en iyi karşılayabilecek özelliklere sahip olduğundan dolayı büyüktür.

'Kahramanlar ve kahraman kültü hakkında en iyi bilinen kitapta Carlyle büyük adamları başlatıcılar olarak adlandırdı. Bu çok yerinde bir tanımlama. Büyük bir adam kesinlikle bir başlatıcıdır; çünkü o, diğer herkesten daha ileriye görür ve diğer herkesten daha güçlü bir şekilde bunların olmasını ister.

'O, toplumun ilerleyen entelektüel gelişim süreci tarafından gündeme getirilen bilimsel problemleri çözer; toplumsal ilişkilerin ileriye doğru gelişimi tarafından yaratılan yeni sosyal gereksinimlere parmak basar; bu gereksinimlerin karşılanması için inisiyatif alır.

'O, bir kahramandır; fakat o, olayların doğal akışını durdurabilmesi anlamında bir kahraman değildir. Onun eylemlerinin tarihin kaçınılmaz ve bilinçsiz akışının bilinçli ve özgür ifadesi olması anlamında bir kahramandır. Bütün anlamı burada yatıyor; bütün gücü burada. Fakat bu anlam, devasadır. Ve bu güç müthiştir.'

“Bildiri Anlam Ve Önemi Koruyor”

“Bu suça ortak olmayacağız” bildirisinin yayınlanmasının 4’üncü yıl dönümünde bir araya gelen Barış Akademisyenleri bir açıklama yaparak; metinde geçen sorunların bütün canlılığı ile ülke gündeminde yerini koruduğunu söylediler.

2016 yılında imza attıkları bildiri nedeniyle üniversitelerden ihraç edilen Barış için Akademisyenler, 11 Ocak günü İstanbul Tabip Odası’nda “Türkiye’nin ve Akademilerin Yılı” başlıklı panel gerçekleştirdiler.

“Gasp edilen haklarımızı geri alacağız” pankartının asıldığı panelde ilk olarak Barış Akademisyenleri’ni anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Ardından ortak açıklama, Barış Akademisyenleri Leyla Şimşek Rathke ve Emre Tansu Ketten tarafından yapıldı.

Akademisyenler açıklamada, “Darbe girişimi ve cemaat yapılanmalarıyla hiçbir ilişkimiz olmadığı bilindiği halde FETÖ şüpheli diye yazılarak hak arama yollarımız kapatıldı. İtibarımız lekelenmeye çalışıldı. KHK’liler olarak sağlık ve sosyal güvenlik sigortalarımız iptal edildi. Kamu görevinden men edildik, pasaportlarımız iptal edildi, eşlerimiz ve çocuklarımız da bi-

zimle beraber cezalandırıldı. Ülkeden çıkamamız veya yurdumuza geri dönmemiz fiilen yasaklandı. Yurttaşlık haklarımız askıya alındı. Sivil ölüme mahkum edildik” denildi.

Son on yılda toplumsal mücadelelerle kazanılan demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırıların arttığı; kamu yararını gözetken kişi, kurum ve uygulamaların planlı bir şekilde tasfiye edildiği; üretilen değerlerin talan edildiği; demokratik hak ve özgürlüklerimize, yaşamlarımıza ve yaşam alanlarımıza saldırdığı anlatılarak, akademinin de ciddi darbe aldığı vurgulandı.

Açıklama, “Üniversitelerden uzaklaştırılmış, işinden edilmiş, evleri basılmış, medyada hedef gösterilmiş Barış Akademisyenleri olarak yaşadıklarımızın tafelsi

mümkün değil. Ancak şimdi hep birlikte daha güçlüyüz. Bu gücü, türlü baskılara rağmen hakikatin yanında bir arada durarak kazandık, birbirimizle dayanışmaya ve haklılığımıza erişebildiğimiz her platformda durumaya devam ediyoruz: Bu suça ortak olmadık, olmayacağız!” sözleriyle tamamlandı.

Açıklamanın ardından CHP’li Sezgin Tanrıkulu ve HDP Milletvekili Oya Ersoy da konuşma yaptı. Ardından moderatörlüğünü Meriç Eyyüboğlu’nun yaptığı ve kendisi de ihraç edilen HDP’li Ömer Faruk Gergerlioğlu, ihraç edilen akademisyenler Meral Camcı ve Mehmet Cemil Ozansü’nün konuşmacı olduğu “Barış, Emek ve Hak Mücadeleleri” başlıklı panel geçildi.

Panelde ilk olarak söz alan Gergerlioğlu, yaşanan her sorunun dünyada çözümü olduğunu ancak bu sorunlara Türkiye’de çözümü bulunmadığını ifade etti. Barış akademisyenleri Meral Camcı ve Mehmet Cemil Ozansü, Türkiye’de son 4 yıldır yaşanan siyasi süreç hakkında birer sunum yaptı. Panel “KHK deneyimleri, hak gaspları ve mücadele olanakları” başlıklı forum ardından son buldu.

DEVİRİMCİ DÖNÜŞÜM VE İÇ SAVAŞ

Özgür Güven

Bir ülkede proletarya, ister yalnız başına olsun, isterse o ülkeye özgü ittifak güçleriyle olsun, varolan politik iktidarı devirip kendi iktidarını kurabilecek kadar gelişkin bir düzeye ulaşmışsa, bundan önce uzun bir mücadele sürecinden geçmiş demektir. Ekonomik ve politik mücadelede deneyim ve birikime sahip olmadan, sınıf mücadelesinin çeşitli dönemlerinden geçmeden; her dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek çeşitli örgütlenme, mücadele biçimlerine ve araçlarına başvurup ustalasmadan, bir çok çarpışma ve hengameden geçmeden proletarya ne savaş kapasitesini artırabilir ne de burjuva egemenliği devirecek düzeye gelebilir. Bugün ister bizdeki ister dünyadaki gelişmeler değerlendirilirken proletaryanın bu konumu da dikkate alınmalı.

Emperyalist kapitalist sistemin dünya bunalımı, dünyada devrimci durumu olgunlaştırdı. Emperyalist ülkelerden bağımlı ülkelere dek bütün dünyada yaşanan gelişmeler, verilen mücadeleler hızla birbirini etkiliyor. Ancak bu, nesnel koşulların her yerde aynı olduğu, sınıf mücadelesinin bütün ülkelerde aynı düzeyde geliştiği, proletaryanın hedeflerinin her yerde aynı olduğu anlamına gelmez (tabi ki kastımız proletaryanın nihai hedefi ya da sosyalizm hedefi değil). Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası, tek tek ülkelerde kapitalizmin birbirinden farklı gelişmesine neden oldu. Bu yüzden proletaryanın sınıf mücadelesi de birbirinden farklı durumda ve farklı hedeflere sahip. Proletaryanın teorik olarak doğru kurulması önemlidir. Sınıflar mücadelesinde proletaryayı kurtuluşa götürecektir olan marksizm leninizm, her tarihsel durumda eğer yeniden hayata uyarlanmazsa, proletaryaya rehberlik edemez, başarıya taşıyamaz.

Proletaryanın kurtuluşu, sınıfların ortadan kaldırılması, proletaryanın sınıf mücadelesinin evrensel hedefidir. Ancak marksizm-leninizm her ülkenin kendi özgün koşullarına uyarlanmazsa, o ülkede proleter hareket, kendisini iktidara taşıyacak eyleminden uzaklaşır, hedefine varamaz. Unutulmalıdır ki, proletarya “kendini” burjuva sınıfının iktidarını yıkmadan başka uluslara kurtuluş götüremez. Her ülkedeki proletarya, önce kendi ülkesinde iktidarı ele geçirmekle yükümlüdür. Burada genel olanla özel olan arasındaki ilişkinin teorik olarak doğru kurulması önemlidir. Sınıflar mücadelesinde proletaryayı kurtuluşa götürecektir olan marksizm leninizm, her tarihsel durumda eğer yeniden hayata uyarlanmazsa, proletaryaya rehberlik edemez, başarıya taşıyamaz.

Bütün dünyada bugün bir devrim fırtınası kopmuş geliyor. Daha önceki dönemlerde devrimci kabanşlar, altüst oluşlar yaşandı. O zamanlarda olduğu gibi bugün de sosyalizm hedefine barışçıl mücadele yoluyla, parlamenteryollardan reformlarla ulaşılabilirliğini öne sürenler oldu. Bu çevreler her zaman devrimci araçları ve devrimci yöntemleri çok radikal, “aşırı” buldular; proletarya ve emekçilere “ılımlı” davranmaktan, itidalden, uzlaşmadan, parlamenteryoldan söz ettiler. Oysa proletarya ve halk kitleleri mücadeleye atıldığında asla “ılımlı” değildir. Kurtuluş, sınıf mücadelesi yoluyla, sınıf mücadelesinin sonuna kadar götürülmesiyle ulaşılır. Sınıf mücadelesinin sonuna kadar götürülmesi, proletarya diktatörlüğü demektir; proletaryanın kendi kendisini hiçbir yasayla sınırlanmadığı, kimseye paylaşmadığı, tek başına iktidarı demektir. Burjuva sınıfın elindeki üretim araçlarının zor alımı olmadan sosyalizm kurulamaz. Kapitalist özel mülkiyetle birlikte kapitalizme de son verecek olan bu devrimi başarabilmenin, sınıf mücadelesini sonuna kadar vardiirmeden, “aşırı”ya gitmeden, “aşırı” yol ve yöntemlere başvurmadan gerçekleşmesi mümkün değildir. Bugün artık ılımlılıktan, itidalden, reform yolundan, parlamenteryoldan bahsetmek, kurtuluşun bu yollarla mümkün olduğunu ileri sürmek, proletarya ve halkları aldatmak, devrim ve sosyalizm davasına sırtını dönmektir. Tekelci sermayenin kendi egemenliğinin tehlikeye düştüğü her yerde ve her zaman şiddete başvurduğu, iç savaş başlattığı akıldan hiç çıkarılmamalı. Sanki sermaye devlet terörünü, faşizmi uygularken aşırı yöntemlere başvurmuş gibi, emekçi sınıfa aşırıktan uzak durmayı tavsiye etmek; burjuva sınıfın sizi sömürmesine karşı çıkmayın demektir. Burjuva egemenliğin sürmesi emekçi sınıfın sefaletinin, acılarının daha da uzaması demektir. Bu da proletaryaya ve devrim davasına değil, olsa olsa burjuvaziye hizmet etmektir.

Sosyalizm bugünkü toplum olan kapitalist toplumun devrimci dönüşümüyle gerçekleşir. Bugünün koşulları eski toplum olan kapitalizmin koşullarıdır. Bu koşulların devrimci dönüşümü dışında hiçbir yoldan yeni toplum kurulamaz. Yeni bir toplum olan sosyalizme geçmek için proletaryanın devrimci, dönüştürücü, aktif, pratik eylemi gerekiyor. Bu dönüşümün olmazsa olmaz koşulu budur.

Bütün dünyayı saran devrim fırtınasının temelinde emperyalist-kapitalist sistemin, krizi var. Devrimci mücadelenin yoğunlaştığı, devrimci durumun bütün yönleriyle ortaya çıktığı devrim dönemleri, tarihin en yoğun olduğu, gelişmelerin sıçramalı olarak yaşandığı, olayların kesintisiz olarak sürdüğü dönemlerdir. Dünyanın pek çok bölgesinde isyanlar, ayaklanmalar sürüyor. Tarihin durgun aktığı olağan zamanlarda onlarca yılda yaşanan gelişmeler böylesi dönemlerde çok kısa sürede yaşanır, yaşanıyor. Bütün bir 20. yüzyıla damgasını vuran sosyalizm deneyimleri tek bir örneğe bile bunun örnekleriyle doludur. Toplumsal yaşamın devrimci dönüşüme başvurmadan devam ettiği ülkelerde ve dönemlerde, köklü reformlar, toplumsal değişimler onlarca yıla yayılırken, devrimini başarmış ülkelerde bu dönüşüm çok daha kısa sürede ve çok daha hızlı gerçekleşir.

Dünyanın her yerinde yaşanan isyan ve ayaklanmalar, devrimci eylemler, her bir ülkenin proletarya ve emekçilerini de etkiliyor, onlara, mücadeleye atılmaları için ilham ve itilim veriyor. Olayların böylesine hızlı geliştiği, birbirini etkilediği bu koşullarda, yukarıda belirttiğimiz gibi, genel olanla özel olan arasındaki ilişki doğru kurulmalı. Bütün dünyada proletaryanın hedefi sosyalizmdir. Bizim ülkelerimizin nesnel koşulları, sosyalizme geçiş için proletarya ve halkların önüne Demokratik Halk Devrimi görevini koyuyor. Bu devrimin başarılması ve buradan kesintisiz olarak sosyalizme geçecek olan yolu açmak için ilk yapılması gereken, uzun yıllardan beri sürmekte olan iç savaşı kazanmaktır.

Emeğin kurtuluşu uğruna verilen mücadelede proletaryanın, burjuvazinin her türlü egemenliğine son vererek sosyalizme geçmesi, bizde de, dünyanın hemen her yerinde olduğu gibi sert bir iç savaş aşamasından geçerek olacak. Ve yine, bu iç savaşı dünyanın her yerinde olduğu gibi bizde de burjuvazi başlatılacak çok oldu. Burada proletarya ve halkları kurtuluşa götürecektir yol ılımlılık, reform ve parlamento yolu değil, “aşırı” olan devrimci dönüşüm yoludur, iç savaş yoludur. İç savaşı kazanmak, geleceği kazanmaktır.

Fransa' da İşçilerin Grevi ve Zaferi!

Fransa Greve Devam Diyor

Fransa'da sendikaların emeklilik reformuna karşı grevleri 1 ayı aşkın zamandır sürüyor. Ulaşım sektörü, grevi uzatacağını duyurdu.

9 Ocak günü, başta demiryolu çalışanları olmak üzere onbinlerce kişi eylemde idi. Polisin saldırdığı eylemde onlarca kişi yaralanırken, yaşlı bir kadının darp edildiği görüntüler sosyal medyada yayıldı.

Emekçiler, 4 Ocak günü de Paris La Republique Meydanı'nda CGT öncülüğünde bir miting düzenlemişti.

Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, Yeni Yıl konuşması sırasında emeklilik reformu meselesini sonuçlandırmaya söz vererek nihai hedefinin "adalet ve sosyal ilerleme" olduğunu söyledi.

Fransa'da İşçilerin Zaferi

Fransa'da 38 gündür süren grev ve eylemler sonuç verdi, emeklilik reformu ertelendi.

12 Ocak günü Başbakan Edouard Philippe, işçilerin tam emeklilik maaşı alabilmesi için öngörülen 64 yaş uygulamasından geçici olarak vazgeçildiğini; emeklilik sistemine tek bir düzen getirileceğini; çeşitli sektörlerle tanınan ayrıcalıkların ve 42 emeklilik türünün kaldırılacağını açıkladı. Philippe, bunun yerine yapılacak uygulamanın, reformun finansmanına ilişkin düzenlenecek konferansta görüşüleceğini, Nisan ayında sonuçların açıklanacağını belirtti.

Genel İş Konfederasyonu (CGT) bu açıklamayı yeterli bulmayarak reformun tamamen geri çekilmesi gerektiğini vurguladı ve 16 Ocak'ta reforma karşı ülke genelinde yeni bir eylem çağrısı yaptı.

Fransızlar, emeklilik reformuna karşı en son, dün yine eylemde idi. Paris'te polisle çatışmalar çıkmış, çöp bidonları ateşe verilmişti. Sağlık ve ulaşımda yaşanan aksaklıklar tüm yaşamı alt üst etmeye devam ediyor. Son yapılan ankete göre, Fransızların %75'i reformun geri çekilmesini veya değiştirilmesini istiyor.

Mona Lisa Ve Leonardo Grevde

Fransa'nın başkenti Paris'teki Louvre Müzesi de, hükümetin emeklilik reformu'na karşı 17 Ocak Cuma günü grevde idi.

Fransa'da haftalardır devam eden eylemler kapsamında Louvre Müzesi emekçileri de greve gidince müze kapandı. Müzede İtalyan sanatçı Leonardo Da Vinci'nin ölümünün 500.

yılı nedeniyle gerçekleştirilen sergi vardı. Louvre Müzesi önünde toplanan emekçiler, "Louvre Grevde" pankartı açarken, "Mona Lisa Grevde", "Leonardo Grevde" sloganları attı.

Son gelişmelerle birlikte, "reform" karşıtı gösterilerin başladığı 5 Aralık 2019'dan bu yana ilk kez Louvre Müzesi ve Leonardo Da Vinci sergisi tamamen kapatılmış oldu.

Hindistan'da Grev

Hindistan'da, 8 Ocak günü, 250 milyon işçi genel greve çıktı.

10 sendikaların örgütlediği grevden en çok etkilenen ulaşım ve bankacılık sektörü oldu.

Grevin sebebi ise, dünyanın dört bir yanında süren eylem ve grevlerle aynı: İşsizlik, özelleştirmeler, enflasyon, ekonomik kriz...

INTUC, AITUC, HMS, CITU, AIUTUC, TUCC, SEWA, AICTU, LPF, UTUC Sendikalarının 24 saatliğine ilan ettiği grevi tetikleyen, Başbakan Narendra Modi'nin gündeme getirdiği iş reformları. Bu reformların arasında Air India, demiryolları gibi büyük devlet işletmelerinin özelleştirilmesi, kamu bankalarının özel bankalarla birleştirilmesi vb var. Özelleştirmeler, şimdiden binlerce kişinin işini kaybetmesine neden oldu.

Grev süresince Batı Bengal, Kerala vb. eyaletlerde dükkanlar ve bankalar açılmadı, trenler, otobüsler, taksi ve çekçekler çalışmadı. Hindistanlı kadın ve erkek işçiler meydanlarda tüm renkleriyle sermayeye ve devlete karşı gövde gösterisi yaptılar.

Bolivia'da Karşı-Devrimin Saldırıları Sürüyor

Bolivia Senatörler Meclisi'nde Darbeci Hükümetin İktidarda Kalma Süresini Uzatan Kanun Tasarısı Kabul Edildi

Emperyalizm destekli karşı-devrimcilerin iktidarı darbe yoluyla ele geçirdiği Bolivia'da, darbecilerin iktidarda kalmasını sağlayan yasa tasarısı senatoda kabul edildi. Tartışmalı kanun tasarısının senatörler meclisinde kabul edildikten sonra anayasaya göre oylanmak üzere temsilciler meclisine gönderilmesi gerekir. Başkan Sergio Choquesonra da günler öncesinden darbeci hükümetin iktidarda kalma süresinin uzatılmasının anayasa aykırı olduğunu ifade ettiği kanun tasarısının temsilciler meclisine gönderilmesi gerektiğini belirtmişti.

Bolivia Senatörler Meclisi, darbecilerin yeni seçimlerin yapılacağı 3 Mayıs'a kadar iktidarda kalmasına izin veren Seçilmiş Makamların Anayasa Yetki Süresinin Uzatılması Kanunu taslağını 16 Ocak Perşembe günü onayladı.

Yasama organının üçte ikisi tartışmalı tasarımı destekleyerek 15 Ocak Çarşamba günü valiliklerin, meclis üyelerinin, belediye başkanlarının ve parlamentodaki vekillerin de dahil olmak üzere tüm yetkililerin iktidarda kalma süresinin uzatılmasına yeşil ışık yaktı. Tartışmalı tasarı Anayasa Mahkemesi'nde de geçtiğimiz günlerde kabul edildi.

Bununla birlikte, yukarıda belirtilen kanun teklifinin Temsilciler Meclisi ve Meclis başkanı Sergio Choque'nin

huzurunda görüşülmesi gerekir. Sergio Choque basına verdiği bir röportajda bir yürütme organının iktidarda beş yıldan uzun bir sürenin anayasaya aykırı olduğunu ifade etti. Sergio ayrıca, "Anayasanın tanıdığı yetkiye göre bir hükümet beş dönem iktidarda kalabilir ve beşinci dönemin belli bir süre daha uzatılabileceği belirtiliyor, eğer bu hükümet altıncı dönem de seçilirse bu kesinlikle anayasaya aykırı olur çünkü gerçekte bu tanınan yetkinin sınırlarını aşar ve yasaların zorlanmasına tekabül eder" ifadelerini yer verdi.

Çeviri Kolektifi

Telesur English sitesinden haber-yorum olarak Türkçeye çevrilmiştir.

Berlin'de Rosa, Liebknecht ve Lenin Anması

Almanya'nın Berlin şehrinde her yıl Ocak ayının ikinci haftası düzenlenen Rosa Luxemburg-Karl Liebknecht-Lenin'i anma yürüyüşü, bu yıl 12 Ocak Pazar günü gerçekleştirildi.

Almanya'daki Kasım Devrimi'nin önderlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilişlerinin 101. yıldönümü nedeniyle gerçekleştirilen anma ve yürüyüşe binlerce kişi katıldı.

Sabah saat 10'da Frankfurter Tur'dan başlayan ve Sosyalistler Antlığı'na kadar süren yürüyüşe Almanya, Türkiye, Kürdistan, Yunanistan, Latin Amerika gibi birçok ülke ve kıtadan parti ve örgütler katılım sağladı. Parti ve örgütlerin yanı sıra bir çok kişi de bireysel olarak ellerinde kızıl karanfillerle Antlığı ziyaret etti. "Ölümler Bizi Uyarıyor" yazan ve ölümsüzleşen onlarca komünist isminin yazılı olduğu plaketlerin bulunduğu Anıtlık her sene olduğu gibi bu sene de karanfillerle kaplandı.

"Luxemburg Liebknecht Lenin –

Hiçbiri Unutulmadı!" pankartının en önde yer aldığı yürüyüş boyunca sloganlar ve marşlar hiç susmadı.

Bu yıl yürüyüşe Emekçi Kadınlar (EKA) da Almanca "Vardım Varım Vayrolacağım" pankartı, bayrak ve önlükleleriyle katılım sağladılar.

Anma yürüyüşüne TKEP/Leninist de Almanca "Zafere Kadar Devrim" pankartıyla katıldı ve Sosyalistler Antlığı'na TKEP/L imzalı çelenk bıraktı.

#NoMasBloqueo

ABD'nin Küba'ya yönelik ambargosu, her geçen gün yeni bahanelerle artarak sürüyor.

ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo, bu defa da, yeni bir talimata kadar başkent Havana dışında Küba'ya yapılan tüm uçuşları yasakladıklarını duyurdu.

Gerekçe, "Küba yönetiminin kendi insanlarına baskı yapması ve Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'ya destek vermesi".

ABD merkezli havayolu şirketlerinin Küba'daki 9 Havalimanına yaptığı uçuşlar bu yasağın içinde. Pompeo, ayrıca Havana'da Jose Marti Havaalanı'na yapılan uçuşların da sınırlandırılacağını söyledi.

Uygulanan blokaj nedeniyle Küba'nın en önemli gelir kaynağı turizm. ABD de bu yolla "Amerika halkının parasının" Küba'ya gitmesini engellemeye çalışıyor.

Cochabamba'da Protesto

11 Ocak günü, Bolivia Cochabamba'da yüzlerce kişi barış için yürüdü. Bolivyalılar gün boyunca, 11 Ocak 2007'de eşitsizlikler nedeniyle yaşanan çatışmaları andı, adalet talep etti.

Kasım ayında Sacaba ve Senkata'da yaşanan katliamlar nedeniyle 30'dan fazla kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin yaralanmasını da protesto eden halk, fiili hükümetten baskıyı durdurmasını ve barışı garanti etmesini istedi.

Halk, 13 yıl önceki çatışmaları yaratılanların şu an ülkeye liderlik edenler olduğunu söylüyor.

Sibel Ünlü İçin Kadıköy'de

5 Ocak Pazar günü DÖB olarak, geçemediği için intihar eden İstanbul Üniversitesi öğrencisi, sıra arkadaşımız Sibel Ünlü için eylemdeydik.

Kadıköy'de saat 17.00'de Bahariye'de toplanarak ajitasyon konuşmalarımızla, kuşlarmamızla, dövizlerimizle Kadıköy sokaklarını dolaştık, kapitalizmin krizinden kaynaklı geçinememeyi, geleceksizliği, işsizliği, eğitimin piyasalaşmasını halka anlatarak kapitalist sistemin çürümüşlüğüne teşhir ettik.

Yürüyüş boyunca İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan yemek zamlarını, yurt zamlarını, öğrenci gençliğin yaşadığı ekonomik sıkıntıları, 280.000 öğrencinin kredi borcunu ödeyemediği için yasal takibe düşmesini, üniversitelerde gençliğe yönelik faşist saldırıları ajitasyonlarımız ile anlattık. Aynı zamanda kadınların uğradığı erkek- devlet şiddetinin, emek sömürüsünün, baskıların, tacizin, tecavüzün, çocuk istismarının da kapitalizmden kaynaklandığını belirterek "Kadın cinayetleri politiktir", "Dünya

Başkaldırıyoruz, Çünkü Yaşamak İstiyoruz" sloganlarını atarak kadınlara yönelik saldırıları protesto ettik. Bir rant ve talan projesi olan Kanal İstanbul'u da, İstanbul'un emekçilerine bu projenin sermayenin batan tekelerini kurtarma projesi olduğunu da anlattık.

Yol boyunca Deniz önlüklerimizi gören, ajitasyon konuşmalarımızı duyan insanlar alkışları ile bizlere destek oldu. Yürüyüşümüzde Ankara Üniversitesi'nde ODTÜ'de İstanbul Üniversitesi'ndeki faşist saldırıları anlatıp, mücadeleyi büyüten sıra arkadaşlarımızı selamladık. Eylemimizi bitirirken Hasan Hüseyin Korkmazgil'in Bıçak Kemikte şiirini okuduk.

Eylem boyunca "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" sloganlarını attık ve eylemimizi "Akademik Özgürlük Devrim İle Kazanılacak" sloganını atarak ve gençliği DÖB saflarında mücadele etmeye çağırarak sonlandırdık.

İstanbul/ DÖB

Sorunlar Hiç Bitmiyor!

Okul yaşantısı kişinin hayatında çok önemli bir yer tutmaktadır. Okul, her türlü eğitim ve öğretimin toplu olarak yapıldığı yer olarak tanımlanır.

Okul hayatı erken yaşlardan itibaren başlayarak uzun yıllar sürmektedir. Kişinin yıllarının okulda geçmesi gibi gününün büyük bir kısmı okulda veya okulla ilgili işlerle geçmektedir. Zamanının büyük bir kısmını okula ayıran öğrenci de doğal olarak kendi okuluyla ilgili sorunlar da yaşar. Bu sorunlardan birisi de bir branş öğretmeninin başka bir derse girmesi(bizim örneğimizde,matematik öğretmeninin İngilizce dersine girmesi). Bir

matematik öğret-

gilizceyi ne kadar iyi anlatabilir ki? Atanmayı bekleyen o kadar öğretmen varken matematik öğretmeninin, öğretmenin yetersizliğinden kaynaklı İngilizce dersine girmesi bir o kadar da saçmadır.

Karşılaştığımız sorunlardan bir diğeri de 80 dakika boyunca ders işleyip, 10 dakika tenefüs hakkımızın olması. Bir öğrenci 10 dakikada hangi ihtiyacını giderebilir ki?

Bir diğer sorun da geç kalan öğrenciler ve forma giymeyen öğrencilerin ilk ders yok yazılması için bahçede tutulması. Mesela 20 dakika geç kalan öğrenciyle 5 dakika geç kalan öğrencinin aynı yerde tutulması, hem haksızlık, hem de bana göre büyük bir sorun.

Yaşadığımız bir diğer sorun da, okulla ilgili bir karar alınırken öğrencilere hiçbir şekilde danışılmadan, öğrencilerin fikirleri alınmadan okul idaresi tarafından bu kararların alınması ve uygulanması. Öğle arasında 20 dakika olan tenefüs hakkımızın öğrencilere hiç sorulmadan 10 dakikaya düşürülmesi sonucu ihtiyaçlarımızı karşılamada zorluk yaşıyoruz. Bunun sebebi de öğrencileri düşünmeden, onlara alacakları kararlar öncesinde fikirlerini sormadan adımlar atmalarıdır.

Derslerin yoğun geçmesi, sınavların üst üste yapılması, bizleri ciddi anlamda bunaltıyor. Öğrenciler devamsızlık sorunu, sağlık sorunları, okula karşı duyulan isteksizlik, dikkat sorunları, sınav kaygısı gibi birçok sorun yaşıyor.

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

Katleden Kapitalizm

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, geçemediği için hayatına son veren sıra arkadaşları İstanbul Üniversitesi öğrencisi Türk Dili ve Edebiyatı öğrencisi Sibel Ünlü için eylemdeydi.

6 Ocak günü Beyazıt'ta saat 14.00'te toplanan kitle, fırtınalı havaya rağmen eylemi gerçekleştirdi.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri adına yapılan açıklamada, Sibel'i katleden kapitalizm olduğu vurgulanırken, gençliğin son süreçte giderek ekonomik olarak geçinememe ve geleceksizlik sarmalında sıkıştığını, intiharlara sürüklendiğini belirtti; açıklamada ayrıca İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan yemekhane zamlarına ve buna karşı öğrencilerin verdiği mücadelenin kazanımla sonuçlanmasına da değinildi.

"Çocuklarımızın Geleceği İçin Çalışıyoruz"

İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komitesi, "Çocuklarımızın Geleceği İçin Çalışıyoruz, Çocuklarımız Geleceklerinden Umutsuz!" diyerek bir açıklama yayınladı.

"Sibel Ünlü, 20 yaşında üniversite 3. sınıf öğrencisi. 1 liraya karnını doyurabilmenin hesabını yapıyordu. İş arıyor, yeni yıldan beklentisini 'iş bulmak' olarak açıklıyordu. İş bulamadı. Çaresizlik içinde, 'gidecek yerim de yok, yaşanacak hayatım da' yazıp intihar etti.

Bolu'da yaşayan ailesinin yanına gelen, Ankara Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi Nazlıcan G. (19), göğsüne dayadığı, babasına ait tabancayı ateşleyip, yaşamına son verdi.

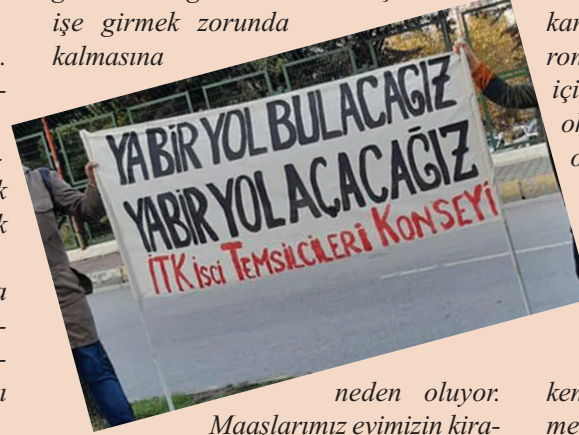
Erzincan'da Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu Müdürlüğüne bağlı Piri Sami Erkek yatılı öğrenci yurdunda kalan M.B isimli öğrenci, kaldığı yurdun beşinci katından kendini aşağıya atarak intihar etti" diyen işçiler, çocuklarına sahip çıkacaklarını söyledi.

İşçilerin açıklaması şöyle:

"Biz işçiler, emekçiler yaşadığımız bütün sıkıntılara, baskılara ve yoksulluklara çocuklarımızın geleceği için katlanıyoruz. Her zaman kullandığımız deyimle 'yemiyor yediyor, giymiyor giydiriyoruz'. Bütün hayatımız onların gelecekte bizim yaşadığımız sıkıntıları yaşamama-

ları, okumaları, iyi bir maaşla iş bulmaları için didinmekle geçiyor.

Yaşadığımız ekonomik kriz, bir çocuğumuzun değerini okutmak için işe girmek zorunda kalmasına

neden oluyor. Maaşlarımız evimizin kirasına, faturalara, yol parasına, yemeye, sağlığımıza yetmediği gibi eğitim masraflarını karşılamaya da yetmiyor. Çocuklarımız gençlerimiz hayatlarından yılıyorlar. Biz işçiler 'Ya çalışarak ya da savaşarak ölmek' seçimiyle karşı karşıyayız.

İş cinayetlerinde ölenlerimiz, katledilen kadınlarımız, sağlık hizmetine ulaşamadığı için kaybettiklerimiz hepimizin acısını ve öfkesini daha da biliyor. Her gün bir öğrencimizin, mezun olup iş bulamayan gençimizin ya da yoksul ailemizin çaresizliğe kapılıp aramızdan ayrılmalarına tanık oluyoruz. Acımız ve öfkemiz

katlanarak artıyor.

İşçi arkadaşlarımızın ve ailelerinin yaşadığı her trajedi sermaye medyasının kara propagandasıyla, dalga geçilerek karşılanıyor. Bizler bunları yaşarken patronlar krizden kat kat kar ediyor, lüks içinde yaşıyorlar. Çocuklarını istedikleri okulda istedikleri ülkede rahat rahat okutuyorlar. İş bulma sorunu onların hiçbir zaman sorunu olmadı, olmayacak.

İşçi Arkadaşlar, İşsiz İşçi Arkadaşlar,

Çocuklarımız için, geleceğimiz için, kendimizin ailemizin geleceği için izin vermemeli, mücadele etmeliyiz. Çocuklarımızın, gençlerimizin mücadelesine destek olmalıyız. Tek bir arkadaşımızı bile yalnız bırakmayalım, onun elinden tutup, yalnız olmadığını gösterelim. İşçi sınıfının örgütlü mücadeleden başka umudu yok.

Yoksulluk karşısında hayatımızdan, geleceğimizden vazgeçmeyelim, hayatı ve çocuklarımızın geleceğini ele geçirelim. Bize hayatı dar edenlere hayatı dar edelim.

Gelecek Ellerimizdedir!

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Ya Bir Yol Bulacağız, Ya Bir Yol Açacağız!'"

Özgür Olmak İstiyoruz!

Kuş gibi özgür olmak, istediğim yere uçmak, hayalimdeki hayatı yaşamak, her dala konmak istiyorum. Gece yolda yürürken korkmak istemiyorum. Dışarıda özgür olmayı dilediğim gibi okulda da özgür olmak istiyorum.

Düşüncelerimin, hislerimin anlayışla karşılanmasını istiyorum.

Öğrenci olduğum için

baskı altında yaşamak istemiyorum. Üzerimizdeki baskıların sona ermesinin ve bir hocanın çıkıp 80 dakika boyunca kesintisiz bir şekilde ders anlatması, başka bir hocanın gelip aynı şekilde 80 dakika boyunca durmadan ders anlatması ve bunun böyle devam etmesi beni çok sıkıyor.

Bir hoca bile en fazla

iki veya üç ders anlatabiliyor-

ken, eğitim sistemi bizden ardı arkası kesilmeyen bu derslerin tümünü anlamamızı ve sınavlardan yüksek not almamızı bekliyor. Ben liseli bir öğrenci olarak bu eğitim sistemini doğru bulmuyorum.

Bizlere dair okulda bir karar alınırken bizim de düşüncelerimizin sorulmasını istiyorum. Bizim de kendi yaşamımıza dair bir sözümüzün olduğunun farkına varsınlar.

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

İTÜ'de Yemekhane Protestosu

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) öğrencileri de yemekhane ve kantin fiyatlarına karşı eylemde.

6 Ocak günü üniversite rektörlüğü önünde bir araya gelen öğrenciler, yemekhane ve kantinlerdeki fahiş fiyatları protesto etti. Öğrenciler, son dönemde üniversite içerisinde baskılarla karşılaştıklarını, 4 öğrenciye soruşturma açıldığını ve bu öğrencilerin derslere girişinin engellendiğini de söylediler.

Özel işletmeleri sonuna kadar boykot edeceklerini söyleyen öğrenciler, arkadaşları hakkında açılan soruşturmalarını da geri çekilmesini istedi.

Öğrencilerin eylemine çok sayıda akademisyen katıldı.

"Çocuklarımızın Geleceği İçin Çalışıyoruz"

İşçi Arkadaşlar, İşsiz İşçi Arkadaşlar,

Çocuklarımız için, geleceğimiz için, kendimizin ailemizin geleceği için izin vermemeli, mücadele etmeliyiz. Çocuklarımızın, gençlerimizin mücadelesine destek olmalıyız. Tek bir arkadaşımızı bile yalnız bırakmayalım, onun elinden tutup, yalnız olmadığını gösterelim. İşçi sınıfının örgütlü mücadeleden başka umudu yok.

İşçi Arkadaşlar, İşsiz İşçi Arkadaşlar,

Çocuklarımız için, geleceğimiz için, kendimizin ailemizin geleceği için izin vermemeli, mücadele etmeliyiz. Çocuklarımızın, gençlerimizin mücadelesine destek olmalıyız. Tek bir arkadaşımızı bile yalnız bırakmayalım, onun elinden tutup, yalnız olmadığını gösterelim. İşçi sınıfının örgütlü mücadeleden başka umudu yok.

Yoksulluk karşısında hayatımızdan, geleceğimizden vazgeçmeyelim, hayatı ve çocuklarımızın geleceğini ele geçirelim. Bize hayatı dar edenlere hayatı dar edelim.

Gelecek Ellerimizdedir!

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Ya Bir Yol Bulacağız, Ya Bir Yol Açacağız!'"

Eğitim Sisteminde Eski İle Yeninin Savaşı

Normalde zaman ileriye doğru aktıkça insanların, eğitim sistemi ve birçok şeyin gelişmesi gerekirken günümüzde eğitim sistemi ileriye gitmiyor, hatta geriliyor.

Eskeniden insanlar lise okuduktan sonra meslek sahibi olabiliyordu; ama şimdi üniversite mezunu olabilenler bile iş bulamıyor. Hiç okumayan veya liseye kadar okuyanlar tekstilde, inşaatta şurada burada sürünüyorlar. Bu eğitim sistemi değişmedikçe, bu sorunlar hep böyle sürmeye devam edecek.

Bugünkü eğitim sistemi, öğrencilerin öğrenmediğine bakmıyor, sadece sınavı önüne koyup beş şıktan birisini seçmeni istiyor, doğru işaretlediğinde ise seni zeki ve başarılı ilan ediyor.

Bizim ülkemizdeki gençlerin çoğu gelecek kaygısı yaşıyor, ama dünyadaki farklı ülkelerde bu durum böyle değil. Bazı ülkeler, doğru eğitim ve istihdam politikalarıyla öğrencileri açığa bırakmıyor, gençler geleceksiz kalmıyor.

Bizim ülkemizde zenginler için bir düzen kurulu; yoksulları önemseyen kimse yok. Zenginler her yönden daha avantajlı; zenginlerin çocukları istedikleri özel okulda okuyup iş bulabiliyorlar;okumasalar dahi, aileleri sayesinde çalışmalarına bile gerek kalmıyor.

Bizim ülkemizdeki yasalar sadece fakir insanları hizaya getirmek için var; ama zenginlere yönelik herhangi bir kısıtlama veya baskı var mı? Yok.

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

Metal'de Grev Kararı

Metal iş kolunda, üç sendikaya üye 130 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde uyuşmazlık süresi sonuçlandı; patronların %8 zam teklifi kabul edilmedi.

Türk Metal Sendikası, Türk Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) 3 yıllık sözleşme, düşük zam, esnek çalışma ve güvencesizlik dayatmalarına karşı, grev kararı aldıklarını duyurdu.

Pevrul Kavlak, "MESS ile masada anlaşamayan, metal işçisine dayatılan yoksulluk ücretini kabul etmeyen sendikamız, 15 Ocak 2020 tarihi itibarıyla GREV KARARINI almıştır. Sendikamız, üyelerimizin hak ve özgürlükleri için mücadelesini kararlılıkla sürdürecektir, temsil ettiği üyelerinden aldığı güçle yolumdan dönmeyecektir. Kararımız sendikamıza, üyelerimize ve işçi sınıfımıza hayırlı, uğurlu olsun" dedi.

Metal'de Greve Giderken

İzmir'de DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası, Toplu İş Sözleşmesi (TİS)'in başlama süreci ile ilgili yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

17 Ocak günü saat 16.00'da, Konak Pier önünde buluşan işçiler Konak Eski Sümerbank önüne yürüdü. Yürüyüş esnasında sık sık "Genel Grev Genel Direniş", "Şalter İnecek Ellerimizle MESS Bize Gelecek Önümüze", "Direne Direne Direnişle Zafere", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları atıldı.

Eski Sümerbank önünde yapılan açıklamada TİS sürecinin 7 Ekim günü başlayıp 4 Aralık'ta sona erdiği, arabulucuya görüşüldüğü, arabulucunun bir rapor hazırlayarak Bakanlığa ilettiği, arabulucunun raporunun ardından grev sürecinin başlayacağı belirtildi. Bugüne kadar 5 görüşme yapıldığı ve son görüşmede %6 zam teklifi yapıldığı söylenerek "tartışma dahi etmeyeceğimiz bu tekliften sonra bizler sesimizi yükseltmeye başladık" dendi.

Yine günlerdir çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalıştıklarını, en sonunda bugün yeni bir görüşme yapıldığını ve ilk altı ay için %8

zamanının teklif edildiğini, diğer altı ay içinse enflasyona göre zam teklif ettiklerini söyledikleri açıklamada, zam teklifi dışında diğer hiçbir taleple ilgili tartışılmadığı belirtildi.

"MESS'in yeni teklifini kabul etmemiz mümkün değil. Bugün masada kendilerine açıkça belirttik. Bu oranları tartışmayız bile. Birkaç puanlık artışlarla karşımıza gelmeyin. Bize metal işçilerinin taleplerini karşılayacak bir teklifle gelin, sizden bunu bekliyoruz. Sanırız sesimizi yeterince duyuramadık. Sanırız kararlılığımızı yeterince anlamadılar. Öyleyse bize düşen sesimize ses katmak, haklarımız için mücadeleye ne kadar kararlı olduğumuzu göstermek. Bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumuzu görecektir" denilen açıklama "taleplerimizde kararlıyız. Haklarımızı almak için ne gerekiyorsa yapacağız. Kazanan biz olacağız. Bundan hiç kuşquamız yok. Kararlılığımızı kimse test etmesin. Dün yaptık, yarın da yapmaktan çekinmeyeceğiz" sözleri ve "Başkan Bizi Greve Götür" sloganıyla sona erdi.

Açıklama esnasında İTK da bildiri, pankart ve kuşlamalarıyla alandı.

2020'nin İlk Grevi

İstanbul Yenibosna'da bulunan Samsun Çorum Nakliyat Ambarı patronlarının sendika dışı yönetimine karşı Nakliyat İş Sendikası, "Toplu sözleşme hakkımız engellenemez" diyerek greve çıktı.

Yenibosna Yeditepe Tır Garajında faaliyet gösteren Samsun Çorum Nakliyat Ambarı işyerinde çoğunluğu sağlayarak yetki belgesi alan Nakliyat İş Sendikası, toplu sözleşme için prosedürü başlatmış, ancak patronlar hiçbir toplantıya katılmamıştı. Sendika, bunun üzerine 6356 sayılı yasa gereği greve başlama kararı aldı.

Bugün (17 Ocak) Nakliyat İş Genel Merkez ve İstanbul Şube yöneticilerinin, işyeri temsilcilerinin katılımıyla Samsun Çorum Nakliyat Ambarı'nda davul

zuma eşliğinde halaylarla grev pankartı asıldı.

Genel Başkan Ali Rıza Küçükosmanoğlu, burada bir konuşma yaparak Ambar patronunun işçi ve sendika düşmanlığı yaptığını, 30'a yakın nakliyat ambarında toplu iş sözleşmelerinin imzalandığını ve bu işyerinde yetkili tek sendika olduklarını söyledi.

Bu işyerindeki toplu iş sözleşmesi imzalanmaya kadar grevin devam edeceğini belirten Küçükosmanoğlu, patrona sendikayı tanıyarak toplu iş sözleşmesini imzalama çağrısında bulunarak sözlerini bitirdi.

Konuşmanın ardından davul zurna eşliğinde halaylar çekildi ve 2020 yılının ilk grevi başlamış oldu.

TOFAŞ İşçilerinden İş Bırakma

Otomotiv sektöründe toplu sözleşmeler döneminde görüşmeler sürerken, metal işçilerinin taleplerini dile getirdiği eylemler de sürüyor. Bursa'da bulunan TOFAŞ Otomotiv işçileri, 11 Ocak günü 16.30 vardiyasında iş başı yapılmayarak 15 dakikalık bir iş bırakma eylemi gerçekleştirerek taleplerini dile getirdi.

Fabrika önünde Türk Metal Sendikası öncülüğünde toplanan işçiler, %8'lik zammı kabul etmeyeceklerini belirterek, "Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Uzlaşma Yoksa Mücadele Var", "Hey Mess Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganları attılar.

Fabrika önünde işçilere hitap eden Türk Metal Sendikası TOFAŞ Şubesi Yetkilileri, "Daha önce bize enflasyon oranında zam teklif eden MESS, bizim iyi niyetli yaklaşmalarımıza rağmen masada uzlaşmayı kabul etmedi. Masada uzlaşma yoksa, alanda mücadele var" diyoruz. Bugünkü %8'lik komik zam teklifini kabul etmiyoruz. Amacımız sadece kazanmak, kazandırmak. Bugün arkadaşlarımız fabrikaya girmiyorlar" dedi.

Eylemler üzerine TOFAŞ patronları aynı gün Türk Metal ile görüşme teklif etti. Ancak MESS Türk Metal'in beklentisine uygun adım atmayınca işçi temsilcileri masadan kalktı.

Türk Metal Sendikası Yetkilileri, "Arabulucu devreye girdi. Ancak o da anlaşma sağlayamadı.

MESS orada da geri adım atmadı. Arabuluculuk sürecinin bundan sonraki aşamalarının tamamlanmasıyla ikinci tur görüşmeler başlayacak. İşte ne olursa bu turda olacak. Ancak ikinci tur başlanmadan MESS'in görüşme çağrısı bizim için umut vericidir. Görüşmeden uzlaşma sağlanamamıştır. Daha önce zamda indirim isteyen MESS'in teklifini arttırmak için adım atması da önemlidir. Aramızdaki görüş ayrılığı uzlaşmazlık çok derindir. Umarız MESS inadından vazgeçer. Biran önce uzattığımız eli sıkır" dedi ve 13 Ocak Pazartesi'den itibaren iş bırakma süresinin 20 dakikaya çıkacağını, 19 Ocak Pazar günü de Bursa'da büyük Metal Mitingi'nde buluşacaklarını duyurdu.

KESK'ten İzmir Mitingi

İzmir'de KESK'in çağrısı ile "Halk İçin Bütçe, Demokratik Türkiye" sloganıyla bölgesel miting düzenlendi. 11 Ocak günü Ege'deki 9 ilden katılımla gerçekleştirilen mitinge DİSK, TMMOB, TTB, İzmir Barosu, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri de katıldı. Konak Cumhuriyet Meydanı'nda bir araya gelen İzmirli işçi ve emekçiler pankart ve sloganlarıyla Alsancak Gündoğdu Meydanı'na yürüdü.

Mitingde KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hasan Ali Kılıç ve KESK Eş Genel Başkanı Aysun Gezen konuşma yaptı. KESK'liler "Herkes güvenceli iş ve güvenli bir gelecek istiyoruz" diyerek taleplerini şöyle sıraladı:

-Kriz bahanesi ile yaşanan işten çıkarmalara, ücretsiz izinlere son verilsin.

-İş güvencemizi ortadan kaldırmayı hedefleyen her türlü güvencesiz istihdam uygulamasına son verilsin.

-Kadınların sürekli ve güvenceli işlerde istihdam edilmesinin önündeki tüm engeller kaldırılmalı.

-Elektrik, doğalgaz, su, akaryakıt, ekmeğe, toplu taşıma gibi temel ihtiyaçlara yapılan zamlar geri alınmalı.

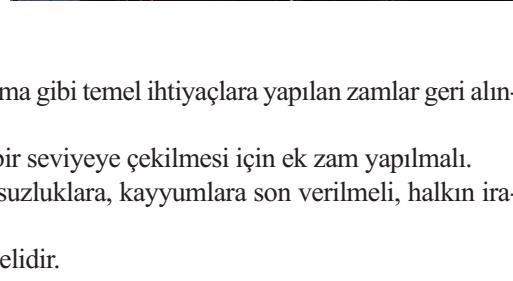
-Tüm emekçilerin ücretlerinin insanca yaşanacak bir seviyeye çekilmesi için ek zam yapılmalı.

-Demokrasiyi yok eden tüm uygulamalara, hukuksuzluklara, kayyumlara son verilmeli, halkın iradesi tanınmalı.

-KHK ile ihraç edilenler tüm haklarıyla iade edilmelidir.

-Vergide adalet için, emekçilerin, halkın üzerindeki vergi yükü azaltılmalı.

Mitinge İzmir'de bulunan İTK'lı işçiler de katıldı. "İşçiler En Öne Komitelere" pankartı açan İTK'lı işçiler, kamu emekçileriyle buluşarak bildiri dağıttı, kuşlamalar yaptı.

Trelleborg İçin Düşük Yollara

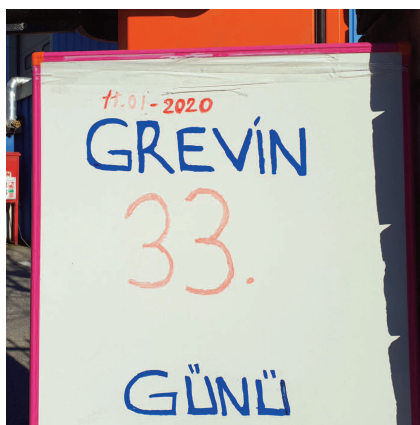
11 Ocak Cumartesi günü, işçiler ve öğrencilerle birlikte Gebze'de grevde olan Trelleborg işçilerini ziyaret etmek üzerine plan yapmıştık. İçimizden yalnızca bir kişi daha önce uğramıştı yanlarına. Sabah erken saatlerde yollara düştük. İlk önce İstanbul'un Avrupa Yakası'ndan yola çıkan ve Kocaeli'de sonlanan Marmaray'la başladı yolculuk. Bir saati geçkin bir sürede Gebze'ye varmıştık.

Niyetimiz başta Plastikçiler Organize Sanayindeki fabrikayı bulmaktı ve ona göre yol tarifi almıştık. İlk önce Gebze merkeze gitmemiz gerekcekti. Sorduk, sorduğumuz, olan tek Kentkart'a para yükledik ve bir otobüse bindik. Gebze merkeze geldiğimizde daha önce Darıca'da başka bir greve gittiğimizde konuştuğumuz bir sendika görevlisinin verdiği bilgiler aklımıza geldi. Trelleborg işçilerinin bir kısmı Gebze merkezdeki ofisin önünde de bekliyordular. Cumartesi günü ofis boş olacağından ilk önce orada olup olmadıklarından emin olmadık. Sonra da "Ne kaybederiz ki?" dedik ve ilk tarifi aldığımız arkadaşlara sorduk. "Şurada in, şu durağı bul, şu yoldan geç, düm-

düz yürü, zaten karşına grev çadırı çıkar." Gebze merkezde, trafiğin yoğun olduğu bir yerde indik ve başladık yürümeye. Yürüdük, yürüdük... Ve nihayetinde gerçekten dümdüz yürüdüğümüz yolda karşımıza çıktı Petrol-İş bayraklı derme-çatma grev çadırı.

Çadırın içinde yakılan sobanın etrafına dizildik, başladık konuşmaya. Toplu sözleşmenin hemen öncesinde alınan grev kararından, tüm fabrikanın sendikalı oluşundan, işçilerin 7/24 fabrika ve ofis önünden ayrılmadığından bahsetti işçiler. Aynı zamanda 9-10 yaşlarında bir misafirleri daha vardı; bir işçinin çocuğu olduğunu öğrendik. Hafta sonu demeyip gelmiş babasının çadırına. Sürekli yüzü gülüyor, sohbet ediyor. Belki de ilerde kendi başına gelecekle ilgili çözümünü şimdiden öğreniyor.

İkram edilen çayları da içtikten sonra yine bir tariflere çıkıyoruz

çadırından. Bu sefer fabrikaya gitmek üzere yola düşüyoruz. Bir hesap yapıyoruz, "şu kadar kişi 3,2 liradan şu kadar yapar". Otobüse bineceğimiz yere bakıyoruz kalan son şarjımızla. Uzak görünüyor biraz, ama "parasız kalmaktan iyidir" diyoruz ve yürümeye başlıyoruz.

Yaklaşık 20 dakika kadar yürüdük, sorduk, sorduğumuz, olan tek Kentkart'a tekrar para yükledik ve bir otobüs bulduk. "Yarım saat sonra kalkar bu araç" denildiği için bir çay molası verdik. Zamanı yaklaşıncaya bindik otobüse. Plastikçiler Sanayi içinde bir yerde bu fabrika, ama kimse duymamış. Sanayinin içine girdi otobüs. Şoföre tekrar sorduk, "grevde işçiler varmış", "Plastikçiler sanayinde, Trelleborg adında bir fabrikada".

Otobüsten inene kadar otobüstekiler bizi yanlış yerde olduğumuza ikna etmeye çalıştı, "emin misiniz", "yanlış sanayi olmasın", "o kadar gelir gideriz hiç grevi duymadık", "burası çok büyük kaybolursunuz"... Sanayiden çıkmaya yakın uyardı şoför bizi tekrar. Dışında kalmaktansa içinde kaybolmak yeğdir dedik ve indik otobüsten. Tekrar baktık konuma, yürüyelim dedik. Sokağı bitirmeden bir müzik sesi duyduk. Ooh dedik, başladık yürümeye, yaklaşıncaya da sloganla girdik yanlarına. Fabrikanın önünde iki çadır kurulmuş, biri dinlenme-çay içme çadırı, diğeri sigara içme-yemek yeme çadırı.

İşçiler ilk önce bize yemek yedirmek için ısrar ediyor. Sendi-

kanın getirdiği kumanyalardan yiyoruz. Sonrasında da çadırın dışarı çıkıyoruz; kimi ses aracının önünde oturan, kimi çay içip sohbet eden işçilerle konuşmaya başlıyoruz. 12-14 yaşlarında ablalarının baktığı çok şirin bir bebek görüyoruz yanlarında. Başka bir işçinin çocukları olduğunu öğreniyoruz. Grevin maskotu olmuş durumda. Daha sonra orada asılı pankartları soruyoruz. Bir tanesinde "cam işçileri" imzası var. Onun başka bir fabrikadan desteğe gelen işçilerden geldiğini söylüyorlar. Mutlu oluyoruz, çünkü her grevde olan bir şey değil bu.

İşçilerle sohbetimizden sonra, ayrılmak üzere vedalaşıyoruz herkesle. Mali durumumuzu tekrar gözden geçirirken durağa yürüyoruz. Durakta bekleyen orta yaşlarda işçi bir teyzeden otobüs tıyosu alıyoruz. Meğer Marmaray'dan buraya gelen bir hat varmış. Olan tek Kentkart'a yüklediğimiz paraların yasını tutuyoruz bir süre.

Yarım saati aşkın bekleyişten sonra teyzeyle birlikte bindik otobüse. Biner binmez tipimizden anlamış olacak ki şoför grevi soruyor bize, otobüse bilgi akışını sağlıyoruz. Gebze merkeze geldikten sonra iniyoruz, tekrar otobüs beklemeye başlıyoruz. Neyse ki bu sefer o kadar beklemiyoruz, gelenlerden birine biniyoruz. Marmaray'ın Gebze durağına geldikten sonra İstanbul'a gelmiş gibi seviniyoruz. İlk trene biniyoruz. İşçileri iki saat görmek için harcadığımız saatleri düşünmüyoruz, içimiz rahat. Olsun, diyoruz. Böyle böyle olacak. Cüzdan boşalacak, otobüs beklemeyecek, yollarda yürünecek, aç kalmayacak, üşünecek... İşçiler greve çıkmak zorunda kalmayana dek yapılacak bunlar.

SİZİN BÜYÜK MASUMİYETİNİZ

Kenan Kızıl

Ahlaki çöküntünüzden ve en insani değerleri bile ayaklarınızın altına aldığımızdan bahsetmeyeceğiz. Çünkü çokça bundan bahsedildi. Hatta, tam bir ikiyüzlülükle, her fırsatta övdüğünüz bu değerlerin zerre kadar umurunuzda olmadığını da anlatmayacağız. Çünkü bunu zaten bilmeyen yok; zira bir sınıf olarak alçaklıkta sınırlanmayacağımızı her gün, her an yeniden ve yeniden gösteriyorsunuz. İşte bunun son bir örneği:

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, gasp edilen yemek hakları için bir eylem başlattı ve her ne kadar eylem amacına ulaştıysa da bu esnada bu eyleme katılan kadın öğrencilerden biri "yoksulluk" nedeniyle kendi hayatına son verdi. Evet yoksulluktan, yani burjuva sömürden kaynaklanan nedenlerle. Bunun, yoksulluğun, sözlüklerde değil ama, gerçek hayattaki ilk karşılığı budur. Yoksulluk eşittir emek sömürüsü.

Tüm dünya genç kadının kendi yaşamına neden son verdiğini biliyorken bir tv kanalı (yandaş Kanal D) adeta sevinç çığlıkları atarcasına ve bir muşturu verirken, genç kadının ölüm sebebinin "yoksulluk değil, depresyon olduğunu" açıkladı. Bununla da yetinmeyerek genç kadının fotoğrafını da bu esnada dakikalarca ekranda tutarak kendilerince bu depresyonlu eylemciyi teşhir ediyorlar. (Çok zekiler ya!) Kütesiz, hacimsiz, biçimsiz maddeden, enerjiden yoksun iki ucube "sunucu" konuya dair güya psiko-sosyal açıklamalar yapıyorlardı. Oysa ekrandaki güzel bir kadının fotoğrafı yani istese "kolay yoldan" para kazanabilirdi. Üniversite kazanacak kadar da zeki yani çok rahat dolandırıcı da olabilirdi. Hiçbir şey olmasa bile bu iki çapsiz "sunucu" gibi sunucu olabilirdi. Ama yapmadı; çünkü onurluydu! Evet onur; satın alınmayan, satılmayan zorla ele geçirilemeyen ve bu yüzden de burjuvazinin ve tüm yarıdıklarının asla sahip olamadığı şey.

Demek ölüm nedeni "depresyon". İşte bir cinayeti daha örtbas etmenin bir başka yolu. Üstelik sınıfınızı, daha düne kadar televizyonlarda "izdivaç" programları yapan, yani insanı insana satan, bu iki paparazzi temize çıkaracak! Biz de şimdi bu ikisine kanacak ve suç sizde değil mi, diyeceğiz? Biz, milyonlarca emekçi sizin masumiyetinize mi inanacağız! Gerçekten mi? Bu iki "sunucu" mu milyonların aklını karıştıracak! İyi, hadi bakalım, hatta neden olmasın ki, madem başladık bütün o sınıf savaşının canı cehenneme. Durun dahası da var size dost elimizi de uzatalım ki, siz de bizi güzel güzel sömürün, iligimizi kurutun. Ne güzel olurdu değil mi? Bu sizin dikensiz gül bahçesi hayaliniz. Yalnız haberiniz olsun kokusu bizim olmayan gülden size düşecek olan uzun, sivri ve kemiğinizi bile delip geçecek harikulade dikenlerdir.

Fakat biz yine de safsa masumiyetinizden devam edelim. Sel vurur şehirleri ve canlar yiter, bir, beş, on ve ve ve ama siz masumsuz; çünkü bu bir "doğal afet". Çok geçmez taşar her yerden yayılır masumiyetinizin belgeleri. Dereleri doldurmuş arsa diye, yandaş, iri başlara dağıtmışsınız ve alt yapı için halktan toplanan paralar ada bankalarının kişisel hesaplarınızda! Fakat siz gene de masumsuz. Bir yağmurla gelen su akacak dere bulamayınca sele durmuştur. Suç ne sizin ne yandan müteahhidin bütün suç suların ve o suların can verenlerin.

Maden göçer, tersane yanar, fabrika yıkılır, iskele çöker, elektrik çarpar, gaz zehirler, Makine ezer. Bin bir yolla gelir işçiye ölüm, fakat bunun tek nedeni "fitratında ölüm" olmasıdır ölenlerin. Her ne kadar siz "işin fitratında var!" deseniz de ölen işçi değil işçidir. Yani diyorsunuz ki; "ölmek işçinin fitratında var" olsun siz gene de masumsuz; ama bu kez öyle böyle değil, konu iş cinayetleri olunca binlerce, onbinlerce ve tarihiniz boyunca masumsuz!..

Trenler raydan çıkar bu defa masumiyetinizin ispatı bir bakanın dilindedir. Meğer, sinyalizasyon sistemi demiryolları için gerekli değilmiş. Oysa bu sistem bu kazaları keskincesiz önler, ama olsun siz gene de masumsuz. Bütün suç elbette ki makinistlerin ve yolcuların! Neredeyse 15 yıldır demir raylardan masumların kanı akıyor, durmadan. İşte siz hiç durmadan masum insanların kanını akıtanlar kadar çok masumsuz!

Ormanlar yanarken yangın söndürme uçakları bir türlü havalanmaz. Uçaklar sağlamdır; ama bir başka bakan bozuk olmaları gerektiğine karar vermiştir. İşte bir kez daha masumsuz. Hatta elinizde sağlamları olduğu halde gidip Rusya'dan yangın söndürme uçakları alacak kadar masumsuz!

Siyanürle altın aranır, ilaç tekelleri kapımızın önüne, zehirli kimyasallar dolu variller gömer. Uçakların inmeyeceği yerlerde ormanlar katledilerek hava alanları yapılır, akan her dereye bent çekilir ve her göl kurutulur ve ve ve masumiyetinize dair olan bu liste uzar, uzar, uzar da gider; sonsuzca. Çünkü biz, tüm gerçeklere rağmen, 21. yüzyılın içinde durmuş ve sizin bu aptal, bu çapsiz ve bu kaba propagandanıza kaniyoruz! Ya da biz böyle diyelim siz de inanın!..

Eğer kanmasaydık, o zaman şunları derdik: kimse kurşun yüzünden ölmez, ona ateş ettiğiniz için ölür. Yani katil kurşun değil sizsiniz. Kimse selde boğulmaz; yağın suların akacak deresini yok ettiğiniz için insanlar boğulur. Katil sel değil, sizsiniz. Kimse hava kirliliğinden ölmez; havayı siz kirlittiğiniz için ölür. Yani katil hava değil sizsiniz. Hatta insanlar depresyondan ölmez siz onu yoksun ve yoksul bırakarak depresyona soktuğunuz için ölür. Katil gene sizsiniz. Fakat size kandığımız için bunları demiyoruz hatta ve hatta: siz bir sınıf olarak ve size hizmet eden tüm uşaklarımızla birlikte suçlusunuz, insanın, tüm canlı hayatın ve dünyamızın katilisiniz, derdik ama kaniyoruz ve demiyoruz!!!

Çünkü size, o kadar çok inanıyoruz ki, kendinizi sonsuz bir güvende hissedebilirsiniz! Bunu bir deneyin: gözlerinizi kapatın ve arkınıza yaslanın. Bırakın kendinizi bizim şefkatli ve mahir ellerimize, sizi bir güzel temizleyip paklayalım. Öyle çok inanıyoruz ki masumiyetinize, sizi temizlemek çok iyi gelecek genç ama yıpratılmış, yağmalanmış dünyamıza... Hadi kapatın gözlerinizi.

Ya da tersini yapın nasıl olsa sonuç değişmeyecek çünkü bu müthiş masumiyetinizden kendilerine koca koca paylar düşenler, (çektikleri onca acıyla) kalpleri ağzına kadar sevgiyle dolu (öfkeli) geliyorlar size doğru.

Sizin payınıza artık düşen bu, ama üzülmenin en güzel şeyler sizden sonra yaşanacak!..

Devrim ve Gençlik

Bugün ve gelecekte gençlik hareketine yön verebilmenin, onu politik iktidar hedefine yönlendirebilmenin yolu, şimdiden gençlik kitleleri içinde politik, ideolojik, örgütsel ve başka akla gelebilecek her bakımdan etkin olmaktır.

Gençlik kitleleri, özellikle de işçi-işsiz yoksul gençlik kitleleri arasında etkin olmanın yolu onlarla sıkı bağlar kurmaktan geçiyor. Temel olan, yakalanması gereken asıl halka budur. Yoksul işçi/işsiz gençlikle, öğrenci gençlikle sıkı ve sağlam bağlar kurmak, her şeyden önce onlarla sıkı ilişkiyi gerektirir. Günümüzün en önemli devrimci görevi budur. Leninist Partinin gençlik içinde, özellikle de işçi ve işsiz gençlik arasında güçlenmesi devrimin zaferi açısından yaşamsal önemdedir.

Bu görevin yerine getirilebilmesi için, Leninist gençliğin, Türkiye ve Kürdistan mücadelesinden yararlanacağı büyük bir birikim, zengin bir deneyim var. Her şeyden önce, örneğin 70'li yıllarda, genç devrimci kadrolar, militanlar, evleri dışında, her şeyleri devrime adanmış, cesaret, hırs, kendine ve partisine büyük bir özgüvenle, zafere kesin inanç ve en önemlisi, partizan bir ruhla hareket ederlerdi. Ne "özel" yaşamları, ne de bunun ortami vardı onlar için. Böyle olunca, duyguları, düşünceleri, hareket biçimleri, özelemleri, beklentileri;

kısaca akla gelebilecek her şey Parti ve devrimin gelişmesine bağlanmıştır. Bugün ihtiyacımız olan şey budur.

Her pratik eylem, devrimciliğin ilk gün heyecanıyla koşturmak, saflara yeni taze genç güçler katmak için bir gün bu evde, tertesi gün şu evde sabahlamak, saflara katılabilecek bir genç için, saatlerce yol katetmek militan gençlerin yaşamında sıradan şeylerdir. Bunlar, kimse onlara bir şey söylemeden, kimse önlerine görev koymadan yapılan çalışmalardır.

Gençlik devrim istiyor. Bunun tartışılacak bir yanı yok. Ancak, devrim isteyen gençlik, neyi nasıl yapacağını, nasıl hareket edeceğini kendisine söyleyecek öncüsünü arıyor. Bunu sadece Leninist gençlik yapabilir çünkü sadece Leninist Parti devrimci pratik bir sorun olarak görüyor; sadece Leninist Parti proletaryanın ve emekçi sınıfların önüne başlıca, ilk ve temel görev olarak iktidarı bir devrimle ele geçirmeyi koyuyor.

Bu düşünce işçi/işsiz, öğrenci tüm gençliğe götürülmeli. Sosyal reformist partiler ve oportünistler bu düşünceyi gençlik kitlelerine götürmezler çünkü böyle bir düşünceleri yok. Onlar, devrim ve iktidarın fethinden söz etmek zorunda kaldıkları zamanda bile, hemen arkasından bir "ama" yapıyorlar. Devrim isteyen gençliğe bu düşünce en saf, en anlaşılabilir haliyle sadece Leninist gençlik tarafından götürülebilir.

Hangi araçlarla? Toplantılar, seminerler, forumlar düzenlemek ve en önemlisi gençlerle bire bir sıkı ilişkiler kurmak akla gelebilecek ilk araçlardır. Forum, seminer gibi çalışmaların ilk örnekleri ortaya çıkmaya başladı. Tutulan yol doğru ama henüz çok zayıf. Toplantılar,

Halkların ve emekçi sınıfların devrimci dönüşüm isteğinin nasıl bir hız kazandığı konusu üzerinde durmaya gerek yok. Her şey gözler önünde. Şu kadarını söylemek yeterli olmalı: Kapitalizme, emperyalizme, faşizme ve her türlü gericiğe karşı ayaklanma ve isyanlar tüm kıtaları sarmış durumda. Son bir kaç ay, bu gelişmenin hızının tavan yaptığı aylar oldu.

Tüm ayaklanma ve isyanlarda gençlik son derece etkin bir rol oynuyor. Irak, İran ve Lübnan, yanı başımızdaki örnekler olarak, gençliğin ayaklanma ve isyanlarda nasıl etkin bir rol oynadıklarının somut, gözle görülebilir, elle tutulabilir örnekleri oldular. İsyana ayaklanma-devrim fırtınası etki ve hızından bir şey kaybetmeden devam ediyor.

Gençlik, bu fırtınanın estiği istisnasız bütün ülkelerde, cesaret, atılganlık ve cüret örnekleri göstererek ayaklanmaların sürükleyici gücü oluyor. Türkiye ve Kürdistan'da durum farklı değil. Gençlik, her iki ülkenin yakın tarihinde faşizme, kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede çok etkin, sürükleyici bir rol oynadı. Gelecekte de böyle olacak. Tıpkı 2013 Haziran Halk Ayaklanması'nda ya da 6-8 Ekim Serhıldan'ında olduğu gibi..

Devrimci durumun olgunlaştığı günümüz koşullarında tarih sıçramaları ilerliyor. Devrimci bir sıçramanın, kitlelerin devrimci bir atılımının ne zaman ve hangi biçimlerde karşımıza çıkacağını önceden kestirmek neredeyse mümkün değil. Öyleyse yapılacak şey, her an karşımıza çıkabilecek devrimci gelişmelere, ayaklanmalara, isyanlara, devrim girişimlerine şimdiden ve her an hazır olmaktır.

Leninist gençliğin tarihsel görev ve sorumluluğu bunu gerektiriyor. Çünkü, harekete geçen ve gelecek devrimci kitleleri politik iktidarı ele geçirmeye yönlendirme perspektifine sahip tek güç, Leninist Parti ve onun gençliğidir.

Karşımıza her an ve önceden bilemeyeceğimiz biçimlerle çıkacak ayaklanma, isyan ve devrim girişimlerine önceden hazırlık, her şeyden önce gençlik kitleleriyle, işçi ve işsiz yoksul gençlikle sıkı bağlara sahip olmayı gerektirir. Devrimi gerçekleştirecek, burjuvazinin her türlü iktidarına son verecek olan devrimci kitleler ve emekçi kitlelerin en enerjik, en dinamik, en atılgan kesimi olan gençliktir.

Fakat devrimin bu toplumsal güçlerinin burjuvazinin politik iktidarını yıkmaya ve kendi iktidarlarını kurmasına kendiliğinden olacak bir şey değildir. Devrimin toplumsal ordusu, emekçi sınıflar ve emekçi sınıfların gençliği doğru politik bir önderlik altında hareket ediyorlarsa bu hedefe ulaşabilirler.

Irak, İran, Lübnan, Şili ve daha başka ülkelerde ortaya çıkan ayaklanmaların daha çok devrimci yanlarını öne çıkardık. Böyle yapmakla doğru da yaptık. Ancak, devrimci çok yaklaşan bu ayaklanmaların eksik ve zaafalarını da görüp onlardan ders almamız lazım. Bu ayaklanmalar bir toplumsal devrime çok yaklaşımlarına rağmen neden burjuva iktidarları yıkıp halkın iktidarını, emeğin iktidarını kurma noktasına ulaşamadılar?

Bu soruya yanıt olarak pek çok şey sıralanabilir. Ancak bu yanıtlardan sadece biri temeldir, esastır. O da şudur: Ayaklanmacılar, kendilerini burjuva iktidarı, burjuva devlet aygıtını yıkıp kendi iktidarlarını kurmaya yönlendirecek perspektife, devrimci anlayışa sahip bir devrimci komünist parti önderliğinden yoksunlar. Temel sorun bu.

Türkiye ve Kürdistan'da Leninist gençlik, ortaya çıkan örneklerden ders almayı bilmek zorunda. Dolayısıyla, önümüze çıkacak ilk ayaklanmada gençliği doğru yönlendirmenin yaşamsal önemde olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.

Ancak şu da akıldan çıkarılmamalıdır: Gelecekte ortaya çıkacak ayaklanma, isyan, devrim girişimi gibi alt üst edici toplumsal hareketlerde yer alacak gençlik, kendilerini yönlendirmek için Leninist gençliği beklemeyecek. Ya da kaba bir ifadeyle, "gelin bizi yönlendirin" diye çağrı yapmayacak.

Karşımıza her an ve önceden bilemeyeceğimiz biçimlerle çıkacak ayaklanma, isyan ve devrim girişimlerine önceden hazırlık, her şeyden önce gençlik kitleleriyle, işçi ve işsiz yoksul gençlikle sıkı bağlara sahip olmayı gerektirir. Devrimi gerçekleştirecek, burjuvazinin her türlü iktidarına son verecek olan devrimci kitleler ve emekçi kitlelerin en enerjik, en dinamik, en atılgan kesimi olan gençliktir.

Fakat devrimin bu toplumsal güçlerinin burjuvazinin politik iktidarını yıkmaya ve kendi iktidarlarını kurmasına kendiliğinden olacak bir şey değildir. Devrimin toplumsal ordusu, emekçi sınıflar ve emekçi sınıfların gençliği doğru politik bir önderlik altında hareket ediyorlarsa bu hedefe ulaşabilirler.

seminerler, forumlar, tartışmalar mutlaka sıklaştırılmalı. Gençlik hareketinde kitleselliğin onbinlerle ölçüldüğü 70'li yıllarda bu tür faaliyetler gençliğin hem bilinçlendirilmesinde hem de devrimci saflara kazanılmasında temel bir rol oynamıştı.

Denilebilir ki, bunlar devrimci faaliyetin klasik biçimleridir oysa çağımız değişmiş, bilim ve teknoloji çağı olmuştur. Onun için yeni biçim ve teknolojiye dayalı araçlar kullanılmalıdır. Böylesi muhtemel bir itirazda söyleyeceğimiz şudur: Bunlar karşı karşıya konulacak biçim ve araçlar değildir. Bilim ve teknolojiye dayalı biçim ve araçlar devrimci faaliyette mutlaka etkin biçimde kullanılmalıdır. Özellikle propaganda ve iletişim konusunda örneğin, internet etkin biçimde kullanılmalıdır. Fakat bunlar devrimci faaliyetin klasik biçimleri olan bire bir ilişki, toplantı, forum, seminer, tartışma gibi araçların yerine geçirilmemelidir. Hepsinin yeri başkadır. Şimdi yapmamız gereken şey, bunların tümünü etkin biçimde kullanmaktır.

Propaganda ve ajitasyon için, kafası bilgile dolu, akıcı ve etkili biçimde konuşabilen, düşüncelerini berrak biçimde ifade edebilen, konuşmasıyla dinleyenleri anında etkileyebilen genç, Leninist kadrolara ihtiyacımız var. Bir devrim sürecinden geçiyoruz ve bu yüzden şimdi böyle yetenekli gençlerin önemi on kat daha artmıştır. Bu yeteneğe sahip gençleri bulup faaliyete katmayı bilmeliyiz.

Gençlik devrim istiyor. Bu şüphe götürmez. Ama, nasıl oluyor da, aynı gençlik devrimle alakası olmayan sosyal reformist partilerin ve oportünist hareketlerin saflarına gidebiliyor? Bu soru, gençlikle ilk temas kuranın kim olduğuyla açıklanabilir. Devrim isteyen gençlik aynı zamanda arayış içinde olan bir gençliktir. Dolayısıyla, hangi politik akım onunla ilk teması kurarsa gençlik de onun safına katılır. Çünkü bu politik akımlar gençliğe giderken gerçek sosyal reformist-oportünist kimlikleriyle değil, devrimci maskesiyle gidiyorlar. Doğal olarak arayış içindeki gençlik bunları gerçek devrimci güçlerden ayırt edemiyor ve onların saflarına katılıyor.

Bunu nereden anlıyoruz? Bunun iki tartışılmaz kanıtı var. Birincisi, sosyal reformist partilerin ve oportünistlerin Leninist Partinin slogan ve düşüncelerini utanmazca aşmaları; olaylar ve olgular karşısında sıkıştıkları her yer ve zamanda Leninist Partinin düşünce ve tezlerini tekrarlamaları. Ama bunu sadece sıkıştıklarında ve gerçek politik içeriklerini gizlemek için yapmaları. İkincisi, bu çevrelerin gerçek yüzünü gördükten sonra onlardan ayrılan gençlerin bolluğu. Ne var ki, bu çevrelerle ilk teması kurup onların safına katıldıktan bir süre sonra bu gençler onlardan ayrılırsalar da bir daha devrimci mücadeleye dönmüyorlar. Bu durumdaki gençlerin etrafta oldukça fazla sayıda olduğunu biliyoruz.

Buradan çıkarılacak sonuç, genç, taze güçlerle ilk teması kurmanın çok önemli olduğudur. Gençliğe güvenmeliyiz ve bu güvenle gençliğin devrimci enerjisine akacak kanalları açmalıyız. Sokağın savaşırları, irili-ufaklı mededen tüm pratik eylemlere katılmak ve gençleri buna katmak; gençliği devrimci saflara katmanın en etkili yollarından birisi budur.

İddialı ve kendimize güvenen hareket etmeliyiz. Başka gençlik çevreleriyle, politik hedefi ve eylem biçimi doğru belirlenmiş olması koşuluyla, eylem birlikleri geliştirmekten çekinmeyelim. Gençlik bizi eylem içinde tanınsın. Şunu akıldan çıkarmamalıyız ki, içinden geçmekte olduğumuz yoğun tarih döneminde her şey gibi gençlik de değişiyor, uyanıyor, devrimcileşiyor. Öğrenci gençlik, işçi ve işsiz yoksul gençlik yoksulluk, sömürü ve işsizlik-

ten kurtulmak; özgür ve insanca yaşamak için bu düzenin yıkılması gerektiğini her geçen gün daha iyi anlıyor. Gençlik, kitleler halinde devrimcileşiyor. Devrimcileşmiş bir gençlikle en sağlam bağlar, en sıkı ilişkiler eylem alanlarında kurulur.

Gençliği Leninist saflara kazanmak günün en acil görevidir.

www.leninist.net sayfasından alınarak yayımlanmıştır

SOSYAL REFORMİZMİN İTİRAFI - 1

İ.Cevat Çetiner

İstanbul seçimleri bitti ama yarattığı sarsıcı sonuçlar peyderpey görülmeye devam ediyor. Uzun zamandır tüm politik faaliyetlerini HDP-UKH'nin yöreğinde gerçekleştiren ESP, İstanbul seçimlerinde CHP'nin desteklenmesine karşı olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı. Ve neredeyse ilk defa, kendine ait bir politikasının da olduğunu sanmaya başlamıştı. Dahası ESP, bu rüzgarla, işi, UKH'ne, "Marksizmle sorunuz nedir?" diye sormaya kadar getirmişti. UKH ise, İstanbul seçimleri sırasında içine düştüğü açmaz ve kaosun sarsıntısıyla, burjuva partileri değil, sistemi kurtarmak için CHP'yi desteklediğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Son anda gelen "tarafsızlık" çağrısına uymayışını açıklamaya çalışırken, büyük bir "sırrı" da açıktan dillendirmişti.

Bu kervana Kızılbaşrak da katıldı. Aslında başkanlık-milletvekiliği seçimlerindeki bağımsız aday çıkarmama, kimseyi de desteklememe ama boykot da etmeme tavır(sızlığı)ından sonra, bu iş nereye doğru evrilecek diye bekliyorduk ve cevabını da İstanbul seçimlerinde CHP'yi desteklemeleriyle aldık.

2018 Seçimleriyle birlikte iç tutarlılık yitimine uğrayan Kızılbaşrak, 2019 seçimleriyle birlikte, bir yaprak gibi savrulup gitti. Bu sefer de, bu savrulmanın nasıl sonuçlanacağını bekliyorduk ki, açıkçası düşmanımızın bile başına gelmesin diyeceğimiz bir finalle bitti. Tarafsızlıktan, politikasızlıktan

burjuva muhalefetin saflarına savrulmaya evrilen politikanın mimarı H.Fırat, bu hali açıklayabilmek için kendini resmen Troçki'nin kollarına attı. Ve sosyalizme inanmış bir işçinin, bir insanın kabullenemeyeceği akla ziyan şeyleri ard arda sıralayıverdi. Öyle şeyler söyledi ki, mesele seçim politikasını tartışmanın ötesine geçti.

8 Kasım 2019 tarihli Kızılbaşrak'taki yazısında 'gerçeğin her zaman somut olduğunu' hatırlayan H.Fırat, "gerçekliği bu somutluğu içinde bilince çıkarmadığımız sürece, herhangi bir politik tutum, dolayısıyla devrimci politika yapma şansımız kalmaz" dedi - güzel de dedi- ve bakın nereye bağladı.

"... Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde demek ve bununla kalmak, GERÇEKTE HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEKLE aynı anlama gelir. Zira bunlar bizim devrimci stratejik şiarlarımızdır; onları birer propaganda şiarı olarak her yerde her zaman coşkuyla haykırabiliriz, bunu İstanbul seçimleri vesilesiyle de yapabiliriz ve yapmalıyız. Ama YALNIZCA propaganda yapmış oluruz. Oysa biz somut bir politik olayla yüz yüzeyiz ve Lenin'in bu gibi durumlarda özellikle gözettiği gibi devrimci politik süreci ilerletecek ya da onun önünü açacak SOMUT bir devrimci politik tutum belirlemek durumundayız..."

Böylece tüm sosyalist işçiler, H.Fırat'ın -Kızılbaşrak'ın- "Çözüm Devrimde Kurtuluş Sosyalizmde" dediğinde, aslında güne- an'a -SOMUTA- devrimci, politik süreci ilerletmeye dair HİÇBİR ŞEY SÖY-

LEMEDİKLERİNİ öğrenmiş oldular.

Bu değerli itiraftan sonra Leninistlerin, Kızılbaşrak, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki somut- güncel gelişmelere yönelik, politik süreci devrimci anlamda ilerletmeye yönelik politikalara yani proletaryanın bağımsız devrimci sınıf tavrına sahip değildir demesinin ne kadar doğru olduğu anlaşıl- mış oldu. H.Fırat'ın -Kızılbaşrak'ın pratik politikası, reformlar uğruna mücadeleyle sınırlıdır dediğimizde, ne kadar haklı olduğumuz görülmüş oldu.

H.Fırat'ın -Kızılbaşrak'ın bu yön- deki eleştiriler karşısında tek söyleyebileceği, "biz, 'Çözüm Devrimde Kurtuluş Sosyalizmde' diyoruz"dan öteye bir şey değildir. Ama şimdi, herkes H.Fırat'ın itirafıyla öğrenmiş oldu ki, bu şiar güne-somuta dair gerçekte hiçbir şey söylememektir. (Gerçekten söylemiyoruz ki, bu değerli itiraftan dolayı H.Fırat'a ne kadar teşekkür etsek azdır). Demek ki, neymiş, H.Fırat'ın gözünde devrim ve sosyalizm, işçiler için güncel görünmüyor ve işçi hareketinin gerekleri ve Türkiye yaşamının tüm seyri tarafından talep edilmiyor...

Troçki'ye gücükler yollayan ve dikkatli okurun fark edeceği üzere, uzun zamandır Lenin'e alttan alta laf çakan H.Fırat'ın bu "tespitiyle" düştüğü durumu, ne kadar hoşlanmasa da Lenin'den bir alıntıyla gösterelim. Tasfiyeciliğe karşı kaleme aldığı yazıda şöyle diyor Lenin:

"...İşte tasfiyecilerin taktiği. Lütfen dikkat ediniz. L.S.'in 'tam demokratikleşme vs. sözleriyle dolandırdığı

şey, 'toprağın köylülere devri' dediği şey, 'kitleler için aktüel' görünmüyor ve 'işçi hareketinin gerekleri' ve 'Rus yaşamının tüm seyri' tarafından talep edilmiyorlar!! Bu görüşler ne kadar eski ve Rus marksist pratiğinin tarihini, onun demokrasinin görevlerinden vazgeçen ekonomistlere karşı uzun süreli mücadelesini anımsayanlar için ne kadar tatlı!" (C-4/ 151)

"...Gerek işçilerin gerekse köylülerin talepleri ve GENEL POLİTİK TALEPLER kitleler için aynı şekilde aktüeldir ve aynı şekilde gerek işçi hareketinin gerekleri gerekse de 'Rus yaşamının bütün seyri' tarafından yükseltilmektedirler..."

Öyleyse neden 'Luç' 8 saatlik iş gününü alıp geri kalanları reddediyor? Neden işçilerin yerine 8 saatlik işgünü- nün günlük mücadelelerinde bir rol oynadığı, GENEL POLİTİK ve köylü taleplerinin ise böyle bir rol oynamadığına karar verdi?...

O halde söz konusu olan nedir? Söz konusu olan, kendi liberal darkafalılığını her zamanki gibi kitlelerin üstüne, tarihin seyrine yılan Luç'un reformizmidir..." (C-4/153)

"...O zaman Luç, özgürlükler ortasında en önemlisi de olsa, neden yalnızca bir tanesini (dermekleşme özgürlüğü b.n.) güncel olarak tanıdı ve politik özgürlüğün, demokrasinin, ana- yasal rejimin temel koşullarının (yani devrimin, b.n.) üstüne bir çizgi çekti, geri plana itti, ONLARI 'PROPAGANDA' ARŞİVİNE kaldırdı ve ajitasyondan çıkardı?"

Yalnızca ve yalnızca liberaller için kabul edilemez olan hiçbir şeyi 'Luç' kabul etmediği için..." (C-4/152)

Alıntı biraz uzun oldu ama meseleyi çarpıcı biçimde açıkladığı, hem de elindeki hançeri bulduğu her fırsatta Lenin'e saplamayı adet haline getiren H.Fırat'ın Leninizm karşısındaki konumunu göstermek için gerekliydi.

Sosyalist işçiler şimdi şunu soracaktır, "Çözüm Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde" şiarını propaganda arşivine kaldıran H.Fırat'a -Kızılbaşrak'a: "Yaşamakta olan ekonomik, siyasal ve toplumsal krize karşı ücretlerin artırılması, örgütlenme özgürlüğü vs vs.den başka ne öneriyorsunuz? Devrim ve sosyalizm bugünün güncel sorunu değilse, güncel olarak bunlar için mücadele etmeyeceksek, bunlar propaganda arşivindeyse, bunlar ajitasyon konusu değilse, siz bize somut, güncel, gerçekte neyin mücadelesini vermemizi öneriyorsunuz? Koskoca bir reformizmden başka..."

Kızılbaşrak-H.Fırat, "Çözüm Devrimde Kurtuluş Sosyalizmde" şiarının güncel dair gerçekte hiçbir şey söylememekle aynı anlama geldiğini ilan ettiği andan itibaren, sosyal-reformculuğunu gizlemeye yarayan şalı da kaldırıp atmış oldu. H.Fırat, niye bir İstanbul seçimi uğruna, CHP uğruna bu şalı kaldırıp atmıştır? Çünkü, "liberaller için (burjuva muhalefet için diyelim biz, b.n.) kabul edilemez olan hiçbir şeyi kabul etmediği için."

Devam Edecek...

"Her Çarşamba Belediye Önündeyiz"

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şubesi, Bakırköy Belediyesi'nde çalışan üyelerinin 2019 yılına ait birikmiş sosyal hak alacaklarının ödenmesi, işçi maaşlarının düzenli ve zamanında yatırılması talebiyle 15 Ocak günü saat 12.30'da Başkanlık binası önünde bir basın açıklaması ve oturma eylemi yaptı.

12.15 civarında Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan, içlerinde sendika başkan ve temsilcilerin de bulunduğu emekçiler, Belediye İş Sendikası'nın "Maaşlarımız Düzenli, Sosyal Alacaklarımız Zamanında Ödensin!" pankartı ile Belediye önüne yürüdüler. "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganlarıyla yürünen eylemde İTK'lı işçiler de bildiri dağıttılar.

Belediye önüne gelindiği zaman Belediye Başkanı da basın açıklamasına katılıp slogan attı. Sendika temsilcileri, bunu teşhir ederek, "eylemlerini boşa düşürmek için" bu hamleyi sürekli yaptığını, ancak bu konuda sorumluluğu kendi üzerinden atamayacağını söylediler.

İşçilerden bir talep olmamasına ve sendikanın tepkisine rağmen konuşma yapan Belediye Başkanı, "Bize gelen ödenenin %65'i işçi maaşlarına gidiyor" diyerek kendisini savundu. "Size direnerek nereye varacaksınız demedin. 1 Mayıs'ta sizinle gelip gaz yedim ben de. Ama şunu söylüyorum: tek kültür sanat faaliyeti yürüten belediyeyiz. Gidin bunu başka belediyelerden talep edin" diyerek kendisini komik duruma düşürdü.

Sanat emekçileri, "sırtınızda kambursak söyleyin" diye tepki gösterdi ve başkan öfkeli bakışlar karşısında kaçarak belediye binasına sığındı. Tiyatro emekçileri de maaşlarının ödenmediğini, sanat çalışmalarını gereksiz gören bir belediye başkanları olduğunu dile getirdiler. Her yerde billboardlara kültür sanat başkenti diyerek boy boy fotoğrafını astıran başkan, emekçilere mobing uyguluyor, oyun çıkartmalarını engelliyor, pasifleştiriyor.

Tüm-Bel-Sen adına okunan basın açıklamasında "Bakırköy işçisi olan üyelerimiz, yaklaşık 7 aydır maaşlarını zamanında alamamaktadır. Bakırköy Belediye yönetimi mevcut toplu iş sözleşmesini uygulamamaktadır.

Üyelerimizin görevlerinde esaslı değişiklik yapılmakta, operatör, ağır vasıta şoförü gibi nitelikli işçi arkadaşlarımız niteliklerine uygun olmayan işlerde çalıştırılmakta, bu konuda sendikamızın uyarı ve taleplerine kulak verilmemektedir.

Bakırköy Belediyesi yönetimi, çalışanları ile diyalog kanallarını kullanmamakta, sorunları diyalog yoluyla aşmayı bir politika olarak uygulamamaktadır. Bugün emekçilerin sokaktan konuşmasının nedeni bu yanlış yaklaşımdır.

Buradan Bakırköy Belediye Başkanı Sayın Bülent KERİMOĞLU'na sesleniyoruz; ülkede yaşanan 'ekonomik krizi' biz yaratmadık, ama bedelini biz ödüyoruz. Ülkedeki yaşam maliyeti karşısında bir de zamanında ödenmeyen ücretlerden kaynaklı gecikme faizlerinin altında eziliyoruz. Ücretlerinden başka geliri olmayan işçilerin ücretlerinin zamanında ve düzenli ödenmesini istiyoruz. Bir yıldır birikmiş sosyal hakların bir an önce ödenmesini istiyoruz. Görevlendirme onayları iptal edilen üyelerimizin sorunlarına acil çözüm bekliyoruz. Bakırköy Belediyesi'nde çalışan tüm işçilerin etkin ve verimli çalıştırılması için adresin işçilerin iradesini temsil eden sendikamız Belediye-İş; en etkin ve tek geçerli yöntemin diyalog olduğunu hatırlatıyoruz. Bakırköy halkına hizmet üreten emekçilerin haklı taleplerine öncelik verilmesini talep ediyoruz. Haklı taleplerimiz yerine getirilene kadar yasalardan doğan ve demokratik haklarımızı kullanmaya devam edeceğiz. Kamuoyunun bilgisine sunuyor, tüm Bakırköy Belediyesi işçi ve emekçilerini mücadelemizi büyütme davet ediyoruz" denildi.

Bakırköy Belediyesi işçileri, her Çarşamba belediye önünde olacaklarını duyurdular ve basın açıklamasını "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganlarıyla sonlandırdılar.

"Kılıçarslan'ın Faili Üsküdar Belediyesi Yöneticileri"

Üsküdar Belediyesi'nde 31 Mart 2019 seçimlerinden sonra işten atılan işçiler, 7 Ocak günü bir basın açıklaması yaparak intihar eden arkadaşları Recep Kılıçarslan'ın ölümünden Üsküdar Belediyesi yöneticilerinin sorumlu olduğunu söylediler.

Üsküdar Belediyesi önünde "Üsküdar Belediyesi Arkadaşlarımızın Hesabını Verecek" yazılı pankart açarak Üsküdar Belediyesi önünde toplanılan eylemde Üniversite Öğrencileri de "Gençlik Direnen Emekçinin Yanında" yazılı pankartla katıldı.

Eylemde konuşan İşçiyiz Biz Koordinasyonu'ndan Emre Öztürk, "Arkadaşımız yalnızlık içerisinde yoksulluk içerisinde yaşamına son verdi. Çünkü arkadaşlarımız birbirlerini tanıymıyordu. Buradaki arkadaşlarımız ona ulaşamadı. O buradaki arkadaşlara ulaşamadı. Bu intiharın, faili sadece bu düzen değil aynı derecede Üsküdar Belediyesi binasında oturanlardır. Bizler ölen işçi arkadaşımızın hesabını soracağız" dedi.

İşten atılan belediye işçisi Enver Ayvaci ise "Burada

Belediye Başkan Hilmi beye 12 hafta boyunca seslenedik. Ancak bizi duymadı, görmedi. Camdanda aşağı bir bak da burada ne oluyor bir kere sor da öğren. Bu insanların derdi nedir diye? Bizler de mi intihar edelim? Bu arkadaşımızın katili Üsküdar Belediyesi yöneticileridir" dedi.

İşten atılan bir diğer işçi Murat Baş ise "Arkadaşımızı intihara sürükleyenler yedi yaşında bir yavrumun yüzüne nasıl bakacaklar? Kendiniz sıcağın odalarda oturuyorsunuz, karınız tok, sırtınız pek. Biz 5 aydır neler yaşıyoruz? Bizi bir kişinin kararına bakıp isten attilar. Hilmi Türkmen'den yöneticilerden görüşme talep ettik bir kez olsun görüşemedik. Sizin yolunuzu gözleyenler sizi görünce düşüncüyü musunuz, babasının yolunu gözleyen o yetim ne yapacak?" diyerek belediye yönetiminin duyarsızlığına tepkilerini dile getirdi.

İşçilerden Nurullah Topal "Ölen arkadaşımızın sorumlusu Hilmi Türkmen'dir. 14 kişinin işten çıkarıldığını, diğerlerinin kendi isteğiyle çıkarıldığını söylüyor. Öyleyse arkadaşımız neden intihar etti? Bunun sebebini açıklamadılar; ailesine başsağlığı bile dilemediler" dedi.

Ataşehir Belediyesi işçisi Genel İş Sendikası Ana-

dolu Yakası 1 Nolu Şube yöneticisi Ali Ekber Eraslan da işçilerin bir çekirdek gibi bir arada olmaları bir ipin küçük halkları değil, bir halat olmaları, örgütlü davranmalarını gerektiğini söyledi.

Üniversite öğrencileri adına bir öğrenci de gençlik olarak, işçilerle birlikte bu intiharı hesabını sormak için geldiklerini belirtti. Üniversite öğrencisi Sibel Ünlü'nin de intihar ederek yaşamına son verdiğini hatırlatan öğrenci, hem arkadaşlarının hem de Kılıçarslan'ın ölümünden sorumlu olanların hesabının sorulacağını ve her zaman işçi sınıfı ile dayanışma içinde olacaklarını söyledi.

Genç İşçiler Derneği adına yapılan konuşmada ise intiharların iş cinayeti olduğu ve iş cinayetlerinin politik olduğu vurgulanarak, işçilerin dayatılan sömürüye karşı mücadelenin sürdürüleceği ifade edildi.

İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komiteleri adına konuşan Baran Kırgın, Üsküdar Belediyesi işçisi Kılıçarslan gibi pek çok işçinin, öğrencinin intihar ettiğini,

ailece toplu intiharlar olduğunu vurguladı. Çözüm bulamayan pek çok kişinin intihar ettiğini, fakat intiharı bir çözüm olmadığını,

bunun örgütlü olmamanın da bir sonucu olduğunu belirtti.

Ataşehir Belediyesi'nde işten atılan ve belediye önünde 91 gündür işe dönme mücadelesini sürdüren Alişan İpşiroğlu ise "Gençlerimiz intihar ediyor; işçilerimiz intihar ediyor; aileler intihar ediyor; siyasetçiler adalet diye ahkam kesiyor" dedi.

İşten atılan Üsküdar Belediyesi işçisi Ercan Yılmaz da "Biz işten çıkarılan arkadaşlarımıza ulaşmaya çalıştık, fakat çok azına ulaşabildik. Ve maalesef ulaşamadığımız arkadaşlarımızdan birisi girdiği bunalım yüzünden intihar etti. Bunun da sorumlusu Üsküdar Belediyesi'nin seçimle gelen yöneticileridir. Bizi görmenizi, duymanız için kaç kişinin daha ölmesi gerekiyor? Başka canlar yandı, çocuklar babasız kalmadan her yerdeki bu haksızlığa hukuksuzluğa bir son verin" dedi.

İşçilerin eylemi "İşimizi Geri İstiyoruz", "İşçilerin Birliği Başkanları Yenecek", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" sloganlarıyla sona erdi.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 92 / -22 Ocak - 5 Şubat 2020 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Genel Yayın Yönetmeni: Süleyman ACAR / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlüğü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti. - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi8.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

GÜNDE ME SEREKANIYE / SEREKANIYE GÜNCESESİ - 3

Düşmana İlk Darbesini Vurdu Leninist Gerilla

Noktamıza dönüyoruz. Elinde telefon biri bağıyor. Biz artık savaşıyoruz. Bizden bir şey istemeyin. Sırtında silah. Önünde fotoğraf makinesi. Aslında bir gazeteci. Hayatımda tüylerimin diken diken olduğu anlardan biriydi. Bu arkadaş gözümde artık bir devdi sanki. Yürüse düşmanın üstüne yıkılırdı sanki düşman ordusu.

Noktamızda yeni görevler almak üzere bekliyordum. İçeriye bir kaç heval girdi. İçlerinden birisi çenesinden hafif yaralı. Kan sızıyor. Çok küçükte olsa ısrarlarım sonucu yarasını temizlememe razı oluyor. Biliyor kendisi de küçük bir yara olduğunu. Ama hem benim içimin rahat etmesi hem de kendi sağlığı için şart olan bu. Sohbeta tutuşuyoruz. Cepheye kazanılan yoldaşlık bir farklı sanki. Aynı bir yeri oluyor savaşıda. Birden apar topar kalkıyorlar. Elime tutuşturulan bir çakmak var. Olmazsa olmaz şeylerden biri bu. Her dokunulan yürekte ufak da olsa bir anı bırakmak... Bu da pansumanın hatırası herhalde. Birani... (Kürtçe anı, hatıra) Ölümsüzleşen beden değil, anı oluyor bu sefer savaşılar için.

Envanterindeki çeşit çeşit ölüm

başında, sırayla elden ele geçti Mosin Nagant silahı. Kamera elden ele geçti. Herkes düşmana darbe vurmak isterken birbirine bu hakkı tanıyordu. Tekmille beraber savaşı ve ayrıca gazeteci yoldaşlara görüntüler ulaştırıldı. Bir darbe vurulduysa elde belgesi ile tarih sayfalarına yazılıyordu eylem. Komünist enternasyonal savaşılar her gün yeni darbelerini vuruyordu işte.

Eylemin sonrasında trajikomik sahnelere tanıklık edildi. Eylem başarılı geçmişti ama sonrasında nereden çıktığı belli olmayan dokça, kısacık pasaj içerisinde bizi sıkıştırmış ve patlayıcı mermilerini üstümüze sıkmaya başlamıştı. İlk ölümle burun buruna gelişini yaşıyordu Leninist. Korkunun heyecanla birleşimi, yaşama duyulan istemin düşmana darbe vurma ihtiyacı ile çakışması. Çok karmaşık duygular içerisinde kalıyor insan. Biliyoruz ki eğer karşılık vermezsek, bu korku yenilmeyecek ve tüm bedeni sarıp, cepheyi terk etmeye kadar varacaktır. Bu yakışmazdı Leniniste. Savaşçı geleneği Teğmen Ali yoldaşın Filistin'den gelen savaşıllığından, Sinan Ateş yoldaşın Afrin'de korkusuz duruşundan alıyordu. Düşmana darbeler vurmak için ön mevzilere gidilmiş ve sonuçta görev

o silah ateşlenmeseydi o gün gönül rahat etmezdi. Sonrasında ise çete suikastçısının hedefi oldu Leninist. Sadece 2-3 cm ile devrim mücadelesine bağlı kalmanın şaşkınlığı ve şoku vardı üzerinde. Silah elden birkaç saniye bırakıldı ve arka duvarda ki deliğe uzun uzun bakıldı. Belki şans belki de eğitimde öğrenilen tedbir kurallarına sıkıca uyulmasıydı hayatta kalma sebebi.

Aynı gün çatışmalar sertleşti. Elde RPG-7 silahı ile 600 metre mesafeden karşılık vermeye çalışıyorduk. Akın akın gelen panzer ve tanklara karşı elde ne füze vardı ne başka bir şey, sadece biswing silahı. Düşman saldırıları iyice yoğunlaşıyor havan üstüne havan, obüs üstüne obüs atılıyordu. Sabahın ilk ışıkları ile başladığı yine. Yerleştiğimiz binanın tam karşısına yerleştirilen bir havan kaidesi görüyorum. Dibimize kadar sızma yapıyor çeteler ve başlıyorlar. İlk önce yan pencerenin içerisinden bir havan geliyor. Küçük ve etkisiz kalıyor. İlk defa havan bu kadar yakınıma düşüyor. Patlamayı gözümle görmenin şaşkınlığı var üzerimde. Çatışmaya ve karşılık vermeye başlıyoruz. Sadece kalaşnikof silahı ile. Çatışma artık içinden çıkılmaz hal almaya başlamış düşman iyice zorluyor bizi. Ardından koca bir gümbürtü. Kulağım sağır oluyor neredeyse, boynumda bir tutulma. Basınç vuruyor. Oysa ki tam da ne yapmamız gerektiği üzerine kısacık bir an toplanmışız ve yanımda yoldaşlar var. Herkes etkileniyor basınçtan. Bir yoldaşın kulakları 1 gün sağır artık. Çeteler RPG 7 roketleri ile saldırmaya başlamış. Hedefe tam da yerleştirmişti roketini. Şanslı anlardan biriydi. Kimseye bir şey olmamıştı.

Yan bina ile bağlantımızı sağlayan inşaat halinde bir yapı vardı. Arada 2 metre uzunluğunda mesafelerle kalaslar koyup üzerinden geçerek bağlantı sağlıyoruz. Bir ara taburdan bir yoldaş haberleri aktarmak üzere çağırıyor bizi. Konuşmaya başlıyoruz. Bir kaç gündür rejim ile görüşmelerin olduğu konuşuluyordu. Yoldaş gülererek '5. Kolordu olmuşuz' diyor. İlk başta şaşırıyoruz. Fakat başlıyoruz hep bir

ağızdan: Proletarya partisi savaşta en ön safta. 5. Kolorduyu kurdu. Savunmak için Serekaniye'yi. Hep bir ağızdan kahaahalarla karşılıyoruz haberi. Uzun bir süre dilimize doluyor marş ile birlikte 5. Kolordu sohbeti. Moralieri yükseltmeye yeter de artardı bile bu kadar.

Çember atmaya çalışıyordu düşman. 4-5 saat süren çatışma sonucu çember tamamlanmak üzereydi. Sözleşti savaşılar kendi aralarında çemberden çıkma durumu olmayacaktı. Fakat talimat geri çekilme üzerinedi. Tüm tabur birkaç sokak geri çekilmeye başlamak için toplandı. İşte savaşın kaosu, nereden geldiği bilinmeyen, düşmanın mı yoksa silah arkadaşlarının mı sığıdığı bir mermi vızıldaması. Ötümde ki yoldaşımın kafasının üstünden geçiyor. Onu takip ediyorum. Şimdi hedef benim. İska geçiyor biki mermileri. Arkamda ki yoldaşı aynı şekilde. Gözümü kapadığımda o an canlanıyor gözümde. Sol tarafımızdaki duvara piuuuvv diye gelen mermi, duvara zarar veriyor. O an düşündüğün tek şey öndeki yoldaşı takip etmek, arkadaki yoldaşımı ise kollamak. Çemberden ateş içinde çıkıyoruz. Süren çatışmalar sonucu gece 8 ya da 9 gibi çember kırılıyor. Çeteler geri püskürtülüyordu.

Geçmişten gelen tecrübeler vardı. Evlerin duvarları ile birbirine bağlantı yapmak Sur'dan Cizre'den kalan deneyimlerdi. Tutulan her noktada böyle bağlantılar vardı. İlk balyozlar vurulmaya başlandı. İlk kapılar kırıldı. 8 ya da 10 ev birbirine bağlanıyordu en az. Çıkış yolu yapılıyordu. Tabur olarak bir kapıyı kırmaya çalışıyoruz ama nafi. Saatlerce aynı kapı üzerinde çalışıyoruz. Halk Serekaniye'nin çetelerden kurtarıldığı birinci savaştan çok şey öğrenmiş. Kapılar çelik, duvarlar beton. Normalinden daha sağlam yapılan yapılar. Bunu koordine eden bir yoldaş gülererek, kahaaha atarak söylüyor. En iyisi siz hiltiller ile çalışın heval diyor. Beton kırmaya böyle devam ediyoruz.

Bir eve giriyoruz. Sivil sanayi tarafına bakan. Daha önce mermi almış

camlar. Düşman orada sanmış bizi. Ama artık gerçekten de oradaydık. 3 kişi karşıya bakan 3 pencereyi ve odayı paylaşıyoruz. Ben mutfak kısmını alıyorum. Hareketleri gözlemliyoruz. Mevzilerimizi yapıyoruz. Dağda tanıştığım bir heval ve taburdan bir yoldaşla birlikteyiz. Gece sırayla nöbet tutuyoruz. Gündüz hareketlilik başlıyor yine. Bir mermi kafamın üstünden geçiyor yine. Bu sefer gerçekten korkuyorum. Yan odadaki yoldaşa sesleniyorum. Karşıda suikastçı var dikkatli olun diye.

İnanmıyor bana. Mevzini terk etme diyor. Cevap veriyorum, bu mevzide durulmaz, gece baktığımız gibi değil direk hedefiz burada diye. Geliyor bakıyor duvar üstünde ki mermi izine. Hak veriyor. suikastçı işi bu. Sonra kendisi benim mevziden 5 el mermi sıkıyor. Sanırsam düşmana suikast yapacaktı. Fakat suikast böyle olmazdı ki. Aynı mevziden 2 kere ateş edilmez. Kaba tabirle söylemek gerekirse düşman için "Papaz aynı pilavı 2 kez yemez" dememiz gerekiyordu. Sonrasında zaten başlıyor düşman mevzimi darmaduman etmeye. Kafamı kaldıramıyorum, kaldırırsam eğer şansım yok. Bir ara karşılık vermeye çalışıyorum. Bir mermiye karşılık 10 mermi geliyor mevzime. Ateş üstünlüğü düşmanda. Biki bile yok yanımda keleşim var sadece. Sesi kesiliyor düşmanın mevzimi düzeltmeye koyuluyorum. Pencere pervazı, buzdolabı, duvarlar delik deşik olmuş. Bir ara o kadar yakından geçmiş ki mermi gerçekten şansa yaşıyormuşum. Çatışmadan arda kalan vaktimizi ise bir sonraki güne hazırlanmakla geçirdik.

Telsizden sürekli aynı isim geçiyor. Bu isim savaş boyunca mevzisini terk etmemiş işgalci çetelere kök söktürmüş bir isimdi. Beraberindeki savaşıllarla birlikte onur direnişinin gerçek destanını yazıyordu. Ellerinde bikişleri ve RPG'leri ile. Birçok kez üstüne gelmişti düşman. Her seferinde gerisin geri dönmek zorunda kalmış, çırpınıyordu. Telsiz kodu Ronahi idi bu ismin. Ronahi bir gece çatışmada yaralandı. Beraberindeki savaşılların morali düştü. Yavaş yavaş girmeye başladı işgalciler Hawarna Mahallesi'ne. Elinde gelenin fazlasını yapmıştı Ronahi. Günlerce mevzisini tutmuş düşmanı sokmamıştı. Artık ondan emaneti başka savaşıllar almalydı. Hawarna'da sabah tankı ve topu ile düşman üstünlüğü baş gösteriyor, gece ise onur direnişçileri temizlik hareketina başlıyordu. Savaş boyu sürdü bu durum. İşte bir mevzide böyle destan yazılmıştı.

Devam Edecek

makinelere ile gelen düşman insanlık suçlarına başlıyordu. Çünkü aniden saldıran ve her saldırıları boşa çıkan işgalci Türk ordusu çareyi kimyasal silah kullanmakta, küçük çocukların bedenlerini kimyasallarla yakmakta buluyor. Aslında bir ulusun çığırını yakıyordu. Ter temiz yürekli, oyun çağındaki çocukların bedenleri yanıyor. Bunların intikamlarını ise kaidesini ellerimiz ve gözlerimiz yanarak yaptığımız Katyuşalarımız ile alıyorduk. Savaşın her anında ve öncesinde hazırladığımız Katyuşalarımızı kurup çetelerin tam ortasına fırlatıyorduk. Bizlere her Katyuşa atışımızda gelen tekmillerde bilmem kaç tane çetenin ya öldüğü ya da düşmanın geri çekildiği haberi geliyordu. Savaşıllar sırtlarında Katyuşa füzesi, ellerinde kaidesi düşmana göz açtırmamak için az çok demeden çalışıyordu. Kimi zaman bir tane, kimi zaman üç ya da 5 tane birden fırlatılıyordu. Hepsisi de bedenleri yakan eşitsiz savaşın intikamı içindi.

Savaşın üçüncü günü bir tim çıktı yola. Verilen görev nokta tutmaktı. Alana gidilemeden keşfe yakalandı tim. Nokta tutan başka bir grup ile karşılaşan bu tim bu sefer inisiyatif geliştirerek başka bir alanda eylem içine girdi. Siperdaşlar, enternasyonaller ve Leninist gerilla vardı içinde eylemin. Görüntüleri paylaşıldı televizyonlarda eylemin. Suikast eylemiydi. 3 çete, 3 işgalci, 3 kirli beden bu dünyadan silip süpürüldü. Önce Leninist vardı silah

yerine getirilmişti. 3 kara beden temizlenmişti Serekaniye'den. Kayıpsız, yararsız başka bir görev için yola çıkıldı.

Savaşın 4. günü tabur en ön saflarda nokta tutuyor. Gece görevi vardı. Nokta tutan yoldaşlarımızın yanına gidecek elimizde ki suikast silahı ile termalle gözetleme yapılacak ve hareket görülürse imha edilecekti. 2 kişilik tim yola çıktı. Noktaya varıldığında sıcak sohbet ile ağırlanan grup işe koyuldu. Suikastçı yoldaşımız aldığı görüntülere ateş ediyor ve hedefleri imhaya girişiyordu. Panzer darbelendi. Görev yerine getirilmişti. Noktadaki yoldaşlarla vedalaşılıp yeni görevler peşinde koşmak için yola çıkmıştı grup.

Tarih 14 Ekim'di. En ön saflarda git gel durumlar yaşanmaya başlanıyor, faşist devlet azgınca çetelerini Serekaniye'ye salıyordu. Artık eylem peşinde koşmak değildi yapılması gereken. Serekaniye'de bulunan küçük çocuklara bile ihtiyaç duyuluyordu. Gönümüz ferah değildi bu durumdan dolayı. En ön saflara gitme kararını kendi kendimize almıştık. 2 kişi yola çıktık yine. Tabur olarak sivil sanayi tarafında nokta tutuyorduk. Yerleşik yerlerimize. Komutan yoldaş isteklerini ve verili durumu anlattı. Görevler paylaşıldı. Mevzide bir adet dürbün ayarı olmayan M16 vardı. Komutan yoldaş silahın sadece dürbünle bakmak için kullanıldığını söylese de gönül istiyordu darbe vurmak. Çeteden görüntü aldı Leninist. Ortalama 600 metreden fazla. Denedi şansını, iskaladı. Eğer ki

